

1

คืนก่อนวันตรุษจีนปี 2020 ที่ด่านเก็บเงินบนทางด่วน

เนื่องจากผู้คนเดินทางหนาแน่นช่วงตรุษจีน ทางด่วนจึงแออัดชนิดไม่เหลือช่องให้น้ำไหลผ่านด้วยซ้ำ ตำรวจจราจรในเครื่องแบบกำลังตะโกนออกคำสั่งจนเสียงแหบแห้ง เพื่อคุมรถให้เล่นผ่านด่านเก็บเงินอย่างเป็นระเบียบ

กล้องจับภาพใบหน้าตำรวจที่แดงก่ำเพราะลมหนาว ควันลีชาวที่พ้นจากปากเขาปรากฏชัดเจนนท่ามกลางไฟถนนสีเหลืองหม่น ทำให้ภาพนี้แลดูมีศิลปะอย่างยิ่ง

สถานีโทรทัศน์ซีจิงเร่งถ่ายทอดเรื่องนี้สำหรับสื่อบุพิเศษที่มีชื่อว่า 'คุณฉลองตรุษจีนที่ไหน' ซึ่งเป็นรายการถ่ายทอดสดในคืนก่อนวันตรุษจีน เนื้อหาคือบทสัมภาษณ์คนจากสายอาชีพต่างๆ ซึ่งมีหลักเป็นการยกย่องความขยันขันแข็งและอุทิศสละของคณทำงาน

ระหว่างทำงาน ตำรวจจราจรเปลือยไหล่มองนักข่าวสาวจีนซีซีซึ่งกำลังนั่งรออยู่ด้านข้าง จีนซีหันหน้าตาก่อนข้างสวย แตกต่างจากนักข่าวหญิง

ส์ไตร์ล์สมบุ้กสมบั้นซึ่งเห็นได้ทั่วไปตามสถานีโทรทัศน์ เสื้อผ้าอาหารรสสวย
สง่า เครื่องสำอางบรรจงแต่งอย่างประณีต เดรสยาวผ้ากำมะหยี่กับเฟอร์
คลุ่มไหลสีขาวยาวที่หรูหราเกินเบอร์ทำให้เธอแลดูเหมือนคุณหนูไฮโซที่กำลังจะ
ไปร่วมงานกาลาดินเนอร์ การแต่งตัวที่ดึงดูดสายตาเช่นนี้ทำให้รถหลายคัน
ที่ขับผ่านถึงกับต้องชะลอความเร็วเพื่อหยุดมอง

หลังจากพระอาทิตย์คล้อยลับทิวเขา อุณหภูมิมีดลงอย่างรวดเร็ว
จิ้นซี่โดนลมหนาวจนตัวสั่น เธอถูมือขณะพิมพ์โพสต์ลงวีแชตโมเมนต์¹
ว่า ‘เคารพและชื่นชมความอุตสาหะของทุกคนค่ะ’ แต่ภาพประกอบกลับเป็น
เซลฟี่ของเธอเองซึ่งปล่อยผมยาวสยาย ทำหน้าอ้อยส้อยน่าสงสาร

เพื่อนซี้ของเธอ หลินเหมียวเหมียว ส่งข้อความเสียงมาหาเธอทันที

“ช่วยทำทำให้มันดูเหมือนคนทำงานมากกว่านี้หน่อยเถอะ ฉันว่า
คอสตูมเธอจัดเต็มไปหน่อยนะ”

“ขอร้องเลย ฉันนะคือจิ้นซี่นะ” จิ้นซี่ทำเสียงมีจริต ขณะจับนิ้วคิ๊บ
เฟอร์คลุ่มไหลให้เข้าที่

คำพูดนี้ถ้าออกจากปากคนอื่น หลินเหมียวเหมียวคงอยากเอาพลั่ว
พาดหน้าสักผัวะ แต่ทั้งสองโตมาด้วยกันตั้งแต่สมัยสวมกางเกงเปิดเป้า
เพราะนั่นเธอรู้ดีกว่าใครว่าความหมายของชื่อ ‘จิ้นซี่’ คืออะไร

“พีซี่ ได้เวลาเข้ากล้องแล้วครับ!” เสียงโยวซึ่งเป็นผู้ช่วยสัมภาษณ์
ตะโกนเรียกเธอจากอีกฝั่งของถนน

ในที่สุดการจราจรที่ชะงักงันก็คืนสู่สภาพปกติด้วยฝีมือการกำกับดูแล
ของตำรวจ รถค่อยๆ ขยับไปข้างหน้าทีละนิดอย่างเชื่องช้าแต่ไม่ติดขัด
ทำให้ตำรวจพอมีเวลาได้หยุดหายใจบ้าง ฝ่ายเสียงโยวรีบเรียกจิ้นซี่เข้าไป
สัมภาษณ์

¹ โซเชียลมีเดียรูปแบบหนึ่งของจีน ลักษณะคล้ายไลน์ของแอปพลิเคชันไลน์ (LINE) ผู้ใช้สามารถโพสต์ภาพ วิดีโอ ข้อความ เพื่อแชร์กับเพื่อนหรือผู้ติดตามบนโซเชียลมีเดีย

“ไม่คุยละ ไปทำงานก่อน” จินซีเก็บโทรศัพท์อย่างรวดเร็ว หยิบตลับ เบี่ยงกับลิปสติกจากกระเป๋าใบเล็กขึ้นมาเติมหน้า มือจัดทรงผมให้เข้าที่พลง วิ่งเข้าไปหาพวกเขา ในเวลาเดียวกัน เหล่าเหล่าซึ่งเป็นช่างภาพก็แหกกล่องมา ทางเธอ

“ว้าย!” รองเท้าส้นสูงที่จินซีสวมสะดุดเนินชะลอนถนน หญิงสาว ตัวเซ เพอร์คลุ่มไหลหล่นลงมาครึ่งคืบ เผยให้เห็นเนินไหลบอบบาง ช่างภาพ อาวุโสเห็นดังนั้นก็ใจกระตุกวาบ รีบแหกกล่องไปทางตำรวจจราจรซึ่งอยู่อีก ด้าน จินซีอาศัยจังหวะนั้นจัดเพอร์คลุ่มไหลให้เข้าที่อย่างรวดเร็ว แข็งใจ ทำหน้านิ่ง แล้วยิ้มหวานเดินเข้าไปปรากฏตัวหน้ากล้อง

ตำรวจจราจรซึ่งยืนอยู่บนพื้นยกระดับของด่านเก็บเงินเอ๋อมีมือมา คว่าแขนเธอไว้ เพราะพอเธอยกเท้า รองเท้าส้นสูงก็เหยียบขากระโปรง ยาวกรอมเท้าอีก ทำเอาทั้งสองเกือบล้มหน้าคว่าไปพร้อมกัน โชคดีที่ตำรวจ จราจรแรงเยอะจึงพยุงเธอให้ยืนอยู่ได้

จินซีตบหน้าอกตัวเองเบาๆ อย่างขวิญหาย พลงเอ่ยขอบคุณตำรวจ นายนั้น ชุดเดรสสีแดงขับเน้นให้ลำคอขาวเนียนดูจหิมะยิ่งขาวจัดเหมือน เปล่งแสงได้ เสี่ยวโยวซึ่งยืนอยู่ด้านข้างเห็นเหตุการณ์เมื่อครู่แล้วตกใจจน เหงื่อแตกพลัก รีบกระซิบเตือนเธอว่า “ไมโครโฟน!”

ตอนนี้เองเธอถึงนึกได้ว่ายังไม่ได้หยิบไมโครโฟน หญิงสาวรีบรับ ไมโครโฟนที่เสี่ยวโยวยื่นให้ แต่ดูเหมือนเหตุจุกละหุกหลายระลอกเมื่อครู่ ทำให้เธอลืมไปชั่วขณะว่าต้องถามอะไรบ้าง ไมโครโฟนยื่นค้างเติ่งอยู่ข้าง ริมฝีปากของตำรวจ ดวงตากลมโตจ้องนัยน์ตาเล็กริขของอีกฝ่าย ราวกับ เวลาหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้น

แต่นี่มันรายการถ่ายทอดสด! สถานการณ์แบบนี้เท่ากับการถ่ายทอด สดชะงักงัน เสี่ยวโยวกับเหล่าเหล่าเฝ้านามองท้องฟ้า หัวใจปวดร้าวเมื่อ นึกถึงโบนส์สิ้นปีของตัวเอง

เนื่องจากจินซีทำพลาดไม่หยุดหย่อน ผู้ชมไลฟ์สตรีมทางอินเทอร์เน็ต

จึงเริ่มวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างดุเดือด ทำให้สื่อบีบีซี ‘คุณฉลองตรุษจีนที่ไหน’ กลายเป็นประเด็นร้อนบนโลกออนไลน์ จำนวนผู้ชมทางอินเทอร์เน็ตพุ่งสูง เป็นกราฟเส้นตรง ส่วนความคิดเห็นก็ดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ

“นี่กว่าโชว์งานกาล่าฉลองตรุษจีนฉายก่อนเวลา นักข่าวคนนี้แต่งตัวอย่างกับพิธีกรงานกาล่า”

“นี่โหดทัศนบ้านฉันต่าง หรือว่าสองคนนี่มาแสดงบทเป็นต้นไม้เบอร์หนึ่ง เบอร์สอง เบอร์สาม ให้พวกเราดู”

หลังจากความเงี้ยวอันน่ากระอักกระอ่วนดำเนินไปได้ห้าวินาที ในที่สุดจิ้นซีก็ตั้งสติได้ เหมือนมีไครกตปุมเล่นบนเครื่องอัดเสียงที่ตอนแรกหยุดค้างอยู่ เธอเริ่มกรีนข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการสัญจรที่หนาแน่นในช่วงวันตรุษจีน ก่อนจะโยนเนื้อหาเข้ากับกิจวัตรประจำวันของตำรวจจราจร

“เพื่อให้การจราจรช่วงตรุษจีนมีความคล่องตัว และอำนวยความสะดวกสะดวกให้ผู้คนจำนวนมากได้กลับบ้านไปฉลองกับครอบครัว คุณตำรวจเงินไม่ได้กลับบ้านไปฉลองตรุษจีนมาสสามปีแล้วอะ ไม่ทราบว่าคุณตำรวจเงินมีอะไรยากพูดกับสมาชิกในครอบครัวที่กำลังนั่งดูอยู่ทางบ้านไหมคะ”

“ความจริงนี่เป็นงานของผมอยู่แล้วครับ เลยไม่มีอะไรให้พูดเท่าไร แต่คนที่ผมอยากขอบคุณมากที่สุดคือภรรยาของผมเอง เธอป่วยเป็นโรครูมาตอยด์ขั้นรุนแรง เวลาปวดขึ้นมากเข้าไม่ได้เลย ทุกครั้งที่ผมติดงานจนไม่ได้กลับบ้าน เธอคนเดียวต้องรับส่งลูกและดูแลคนแก่คนเฒ่าจัดแจงเรื่องในบ้านแทนผมทุกอย่าง สำหรับผมแล้ว เธอคือภรรยาและแม่ที่ดีที่สุดเลยครับ”

ขณะที่กำลังบ่มเพาะอารมณ์ซาบซึ่งตรึงใจจนได้ที่ จู่ๆ จิ้นซีก็โพล่งออกมา ทำให้คุณตำรวจที่กำลังยิ้มน้ำตาารื้นถึงกับชะงัก

“ฉันทำไมไม่จ้างพี่เลี้ยงล่ะคะ”

คำถามนี้ของเธอช่างเหมือนประโยคสุดคลาสสิกของพระเจ้าจิ้นฮุยตี้ที่ตรัสถามว่า “ทำไมไม่กินใจไก่เนื้อแทนเล่า?” ในช่วงที่ประชาชนอดอยาก

แร้นแค้น ชาวเน็ตเห็นดังนั้นก็รวมใจมตักกันยกใหญ่ คอมเมนต์ทะเล่กเต็มหน้าจอ³

“นี่เล่นตลกอยู่หรือเปล่า ถ้ามีเงินใครก็อยากใช้ชีวิตสบายๆ ทั้งนั้นแหละ แต่ที่ตำรวจจรรยาได้เงินเดือนเท่าไรเอง แค่เลี้ยงปากท้องครอบครัวก็ลำบากแล้ว”

“เอ? นักข่าวคนนั้นมันดามหา'ลัยซีจิงของพวกเราเนี่ย พ่อเขาขายเพชร รายโคตร เป็นคุณหนูแต่เกิดนะ มิน่าถึงถามอะไรแบบนี้ออกมาได้”

“พ่อนี้พ่อบังเกิดเกล้าหรือพ่อที่เป็นเสียเลี้ยง [ยิ้มอย่างมีเสศนัย]”

“ว่าไงนะครับ” ตำรวจจรรยาแสดงสีหน้าไม่เข้าใจแบบเดียวกับผู้ชมทางบ้าน

จวีจื่อใช้มือข้างหนึ่งกอดอก มืออีกข้างถือไมโครโฟน เซ็ดหน้าชี้ข้อมือเขาแล้วถามว่า “นาฬิกาข้อมือเรือนนี้ยี่ห้อเจเกอร์-เลอคูลทรีไม่ใช่หระอคะ รุ่นโพลาริสไม่ใช่สิมิเต้ดก็จริง แต่น่าจะราคาหลายหมื่นอยู่ อย่าบอกนะคะว่าเป็นของก๊อบ เมื่อกี้ตอนคุณช่วยพยุงฉัน ฉันเห็นชัดเจนเลยคะ เข็มชัดคุณเนี่ยยี่ห้อเบลลี ส่วนรองเท้านี้ยี่ห้อทอดส์ คุณตำรวจเงินคะ ถ้ามีเงินก็อย่าชี้เหนียวนักเลยคะ จ้างพี่เลี้ยงมาช่วยภรรยาดีกว่านะคะ!”

“เรื่องนี้...มัน...” ตำรวจจรรยาเริ่มอึกอัก ไปต่อไม่ถูก

ชาวเน็ตบางคนยังงออยู่ว่าทำไมจวีจื่อ เธอถึงเริ่มพูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวอะไรกับหัวข้อรายการเลย แต่คนบางส่วนเริ่มจุกคิดได้ว่าของราคาระดับนี้ไม่ใช่สิ่งที่ตำรวจจรรยาทั่วไปจะมีเงินซื้อมาครอบครองได้ ต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลัง

² ประโยคนี้เทียบได้กับประโยคที่หลายคนอาจคุ้นเคยในรูปแบบภาษาอังกฤษคือ “Let them eat cake” ที่มีเรื่องเล่าว่าเป็นคำพูดของพระนางมารี อองตัวเนตต์ ที่บอกให้ประชาชนกินเค้ก (หรือบริยอช ขนมปังสโตล์ฝรั่งเศสที่รสเข้มข้นและนุ่มมาก) หากไม่มีเงินซื้อขนมปังประทังชีวิต

³ รูปแบบการไลฟ์สตรีมของจีน เมื่อมีคนคอมเมนต์แบบเรียลไทม์ คอมเมนต์นั้นจะปรากฏเป็นแนวขวางและวิ่งผ่านไปบนหน้าจอ ในภาษาจีนเรียกว่า 弹幕 (ตันมู่)

อะไรแน่ พวกเขาขอให้พนักงานคนนี้แฉความลับสุดยอดด้วยใจลุ่มระทึก แต่แล้วหัวข้อสนทนากลับหยุดชะงักอยู่เพียงเท่านั้น

น้ำเสียงของจิ้นซีไร้เดียงสาถาม ราวกับเธอไม่รู้จักจริงๆ ว่าสิ่งที่ตัวเองพูดออกมาเมื่อครูนั่นร้ายแรงแค่ไหน

“โอเคค่ะ ขอขอบคุณคุณตำรวจเงินมากนะคะที่ให้เราสัมภาษณ์ในวันนี้ และขออวยพรผู้ชมทุกท่านให้มีความสุขมากๆ ในวันตรุษจีนด้วยค่ะ! ตรุษจีนปีนี้ต้องเริ่มต้นด้วยสิ่งดีๆ แน่นอน” พอพูดจบเธอก็หันไปมองตำรวจนายนั้นด้วยแวตาทที่แฝงนัยบางอย่าง และคลิปสัมภาษณ์ก็ตัดจบจังหวะนั้นพอดีพอดี

ตำรวจนายนั้นคือผู้ให้สัมภาษณ์รายสุดท้าย หลังจบงาน เหล่าเจ้าเก็บอุปกรณ์พลางคุยกับเสี่ยวโยวว่า “ครั้งนี้พวกเราชวยหนักเลยนะ”

“งานนี้ได้เก็บของกลับบ้านแน่เลยครับ” เสี่ยวโยวหุดหู่ไม่แพ้กัน

จิ้นซีได้ยินดังนั้นก็ใช้มือขยี้แก้มขยุ้ยของเสี่ยวโยวอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว “กลัวอะไรเล่า ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา ก็ยังมีพี่ซีคนนี้คอยคุ้มหัวนายอยู่นะ”

“พี่ซี มือถือดังนะครับ” เสี่ยวโยวยื่นกระเป๋าคืนให้เธอ

มือถือสั่นไม่หยุดในมือ ทันทีที่จิ้นซีกดรับ ก็ได้ยินเสียงผู้อำนวยการสถานีโทรทัศน์ตะคอกกันอย่างกราดเกรี้ยว

“มา พบ จิ้น เตี้ยว นี้!”

เธอใช้นิ้วอุดหู ท่าทางไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด “ได้ค่ะ ผู้อำนวยการ แต่เดี๋ยวนี้คงไม่ได้นะค่ะ ต้องรอนิดนึง”

ผู้อำนวยการฟูวางสายแล้วยังเดือดดาลไม่หาย เขาเป็นชายร่างท้วม ้วยห้าสิบต้น พุงเบียร์โย้ยใหญ่จนเหมือนกระดุมเสื้อพร้อมแดงหลุดได้ทุกเมื่อ เขาเหมือนชายวัยกลางคนทั่วไปที่ประสบความสำเร็จด้านการทำงาน คือมีแอมโลงเตียนกลางศีรษะ เส้นผมบางจ้อยจำนวนน้อยนิดที่รักษาไว้ได้อย่าง ทุลักทุเลเป็นศักดิ์ศรีประการสุดท้ายที่ยังหลงเหลืออยู่

“คุณแน่ใจหรือว่าจะให้เขาเป็นพิธีกรหลักในรายการใหม่ของคุณ”
 ผู้อำนวยการสถานีหันไปถามย้ำกับผู้ชายที่นั่งอยู่หน้ามอนิเตอร์ควบคุม
 ชายคนนั้นเหยียดขาพาดบนโต๊ะควบคุม มือทั้งสองกอดอก ลำตัว
 เอนพิงไปด้านหลัง แก้อีแบบมีล้อถูกเขาโยกไปโยกมาจนเหมือนจะล้ม บน
 หน้าตักเขาคือแฟ้มประวัติย่อที่ตกแต่งอย่างเลิศหรือล้งการ อันที่จริงจะเรียก
 ว่าประวัติย่อคงไม่เหมาะ ต้องบอกว่าเป็นเอกสารแนะนำตัวฉบับยาวยิ่งกว่า
 ยาวจะเหมาะกว่า เขาเพิ่งใช้เวลาหนึ่งนาทีในการพลิกอ่านเอกสารความยาว
 ยี่สิบหน้าที่มีแต่หน้าเน้นๆ ไร้ซึ่งแก่นสาร ก่อนจะพับปิดแฟ้มอย่างคล่องแคล่ว
 แล้วงยหน้าขึ้นพูดกับผู้อำนวยการสถานีว่า

“คนนั้นแหละครับ”

ในฐานะหัวหน้าแผนกข่าวสืบสวนและโปรดิวเซอร์รายการ เหวเหินย่น
 มีอำนาจตัดสินใจเต็มที่

ผู้อำนวยการฟูทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างแต่ยั้งไว้ รวากับกำลัง
 หาถ้อยคำที่เหมาะสมมาร้อยเรียงเป็นประโยค “ผมรู้ว่ารอบนี้ที่สถานีพยายาม
 ตัดรายการของคุณทิ้งทำให้คุณโมโหมาก แต่คุณภาพของรายการใหม่คือตัว
 ชี้เป็นชี้ตายว่าแผนกข่าวสืบสวนของคุณจะอยู่หรือไป คุณในฐานะคนเก่าแก่
 ทำงานในสถานีมานาน ผมว่าคัดกรองให้ถี่ถ้วนกว่านี้สักหน่อยจะดีกว่าใหม่
 จีนซีหน้าตาดีก็จริง แต่ตอนนี้ยังฝึกงานอยู่ ประสบการณ์ไม่พอ อันที่จริง
 เหวียนเพยเป็นตัวเลือกที่ดีใช้ได้นะ มีฐานคนดูอยู่แล้วด้วย แถมเขาเป็น
 คนเสนอขอเปลี่ยนเวลาออกอากาศของตัวเองจากสองทุ่มเป็นห้าทุ่มด้วย”

“ไม่ต้องหวั่นครับ ผมเลือกคนนั้นแหละ”

อันที่จริงเหวเหินย่นยังอายุไม่มาก อีกสองปีถึงจะสามสิบ แต่ดูเหมือน
 เขาจงใจปล่อยเนื้อปล่อยตัวเป็นหนุ่มฮิป ไม่สนใจแต่งตัว ผมยาวประบ่า
 แต่เจ้าตัวไม่สนใจจะตัด มัดไว้เป็นจุก สวมหมวกเบสบอลทับแถมยังสวมผ้า
 ปิดปากสีดำเข้าไปอีก ไปไหนก็แต่งตัวแบบนี้ คนอื่นเห็นแล้วเดาอายุไม่ออก

ผู้อำนวยการฟูตบ่าเขา ล้มผัสได้ถึงกระตุกแข็งเป็กโตใหญ่ไหลลุ่มบาง

ของชายหนุ่ม ถึงแม้จะมีเสื้อยืดคอกกลมคั่นกลางอยู่ “ทำไมช่วงนี้ถึงผมไปเยอะขนาดนี้ละ ทำงานหนักแค่นี้ก็ต้องรักษาสุขภาพบ้างนะ”

ผู้อำนวยการฟูโตเต้กลายเป็นผู้อำนวยการได้เพราะเขามองคนขาด ในสถานี่มีคนอยู่สองแบบที่เขาไม่ควรหาเรื่อง แบบแรกคือพวกทุนหนาพื้นฐานบ้านมีเงินอย่างจีนซี และแบบที่สองคือกระดูกสันหลังของทีมที่ทำงานได้ยอดเยี่ยมเป็นที่หนึ่งอย่างเหอเหินย่น เขามีบทบาทสำคัญและทำให้สถานี่แห่งนี้ได้รับรางวัลดำเนินงานข่าวทุกปี

คนทำข่าวต้องมีทั้งเงินทุนทั้งจรรยาบรรณ และเหอเหินย่นก็คือหัวใจที่มีจรรยาบรรณดวงนั้น เขาทำงานเป็นหัวหน้าแผนกข่าวสืบสวนสอบสวนเชิงลึกมาห้าปี ตลอดช่วงเวลานั้นเขาพกดงนอนมาที่สถานี่เสมอ ปีหนึ่งมีสามร้อยหกสิบห้าวันรวมทั้งวันตรุษจีน เขาอาสาทำงานล่วงเวลาตลอด คนมีความสามารถแบบนี้หัวหน้าจะไม่รักได้อย่างไร จึงเป็นเรื่องปกติที่เขาจะถือตัวและดื้อรั้นเพราะเป็นคนโปรดของผู้ใหญ่

แต่เวลานี้การนำเสนอข่าวแบบเดิมเริ่มสิ้นคลอนเพราะการเข้ามาของข่าวออนไลน์ คนดูเริ่มไม่มีสมาธิมากพอจะจดจ่อกับการรับชมข่าวเชิงลึกข่าวในปัจจุบันไม่มีแก่นสารอะไรมากไปกว่าสร้างความบันเทิงหรือสร้างความตื่นตระหนกให้ผู้คน ส่วนอื่นที่เหลืออย่างการเปิดเผยข้อเท็จจริงให้ประชาชนได้รู้ ดูเหมือนจะกลายเป็นเรื่องไม่สลักสำคัญอะไรไปเสียแล้ว

ด้วยเหตุนี้ แผนกข่าวสืบสวนที่เคยรุ่งโรจน์ไร้อุปสรรคจึงกลายเป็นภาระหนักที่ทำให้สถานี่โทรทัศน์สิ้นเปลืองทั้งเงิน ทั้งเวลา แถมยังสร้างความไม่พอใจให้คนบางกลุ่ม เวลานั้นนอกจากใบประกาศรางวัลที่เขานอนอยู่บนข้างฝาให้ฝุ่นจับ ดูเหมือนจะไม่หลงเหลือคุณค่าอื่นใดอีกแล้ว

ผู้บริหารระดับสูงของสถานี่เกิดความคิดอยากยุบแผนกข่าวสืบสวนแต่นักข่าวมือทองที่รักษาเรตติงเยี่ยมยอดเสมอต้นเสมอปลายอย่างเหอเหินย่นเหมือนพระพุทธรูปยักษ์ที่ประดิษฐานไว้ปักปักที่นั่น ัญเชิญไปไว้ที่อื่นไม่ได้ ทำได้แค่ขยับย้ายที่นิดหน่อย

รายการ *ข่าวสามสิบนาที* ซึ่งตอนแรกได้ฉายในช่วงไพรม์ไทม์ถูกตัดทิ้งโดยไม่ให้สัญญาณเตือนล่วงหน้า ฝ่ายผู้บริหารระดับสูงก็อ้างว่าจะมอบรายการข่าวรอบดึกให้เหอเหนียนดูแลแทนเพื่อเป็นการชดเชย แต่ในความเป็นจริง พวกเขากำลังรอให้เหอเหนียนหมดทางสร้างผลงาน จะได้มีข้ออ้างขูดรากถอนโคนแผนกข่าวสืบสวนไม่ให้เหลือซาก เหอเหนียนและแผนกข่าวสืบสวนทั้งแผนกถูกบีบคั้นให้ดิ้นรนถึงที่สุด ไม่สู้เท่ากับตาย

“ผู้อำนวยการฟู่ ผมมาคิดดูแล้ว รายการใหม่ไม่ต้องใช้ชื่อผมจะรับตั้งชื่อว่า *เธอบอกว่า* ดีกว่าครับ ให้ผู้ชมได้เห็นโลกผ่านมุมมองของเธอ”

“ผม...ไม่สิ...ทำไมกันแน่เนี่ย”

ผู้อำนวยการฟู่พยายามคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจ ผู้สื่อข่าวหญิงคนอื่นเยาะเย้ยในสถานที่ที่มีประสบการณ์มากกว่า ประวัติการศึกษาดีกว่า หน้าตาสวยกว่าจิ้นซี เหอเหนียนกลับไม่เลือก ทำไมต้องหัวชนฝาจะเลือกเด็กใหม่คนนี้ให้ได้ แกมเด็กคนนี้ยังเป็นพวกเหยียบซีโกไม่พอ ไม่ค่อยมีหัวคิดแต่ชอบนึกว่าตัวเองดีเลิศกว่าใครอีกต่างหาก

เหอเหนียนลุกขึ้นเดินออกไป จังหวะที่ผ่านถึงชยะกัโยนประวัติย่อเพิ่มเติมทั้งลงถึงไปด้วย ก่อนจะหันมาตอบผู้อำนวยการฟู่อย่างสั้นกระชับได้ใจความว่า

“เขารวยมากนี่ครับ”

2

“ผอ. เรียกพบฉันเหรอคะ”

จิ้นซี่ไม่เคยประตุ เท้าที่สวมรองเท้าส้นสูงเดินนวดเข้ามาในห้องทำงานของผู้อำนวยการสถานี เธอหย่อนตัวลงนั่งบนโซฟาโดยไม่รอให้ใครเชิญ แคมย้งจัดเฟอร์นิเจอร์ให้เข้าที่ กลิ่นน้ำหอมอ่อนจางลอยอบอวลอยู่ในอากาศ

“ยังมีหน้ามาถามอีก สถานีถูกร้องเรียนจนสายจะระเบิดอยู่แล้ว ไม่งั้นมีเธอที่ฉันจะยอมถูกลากออกมาจากงานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่า ฉันให้เธอลงพื้นที่ไปสัมภาษณ์รายการสด แล้วดูเธอแต่งตัวเข้าลิ” ผู้อำนวยการขมวดคิ้วขณะพิจารณาเครื่องแต่งกายของหญิงสาว

“ก็ชุดทางการไงคะ ผอ. บอกเองไม่ใช่เธอคะว่าให้สวมชุดทางการนี่นะชุดทางการที่สุดเท่าที่ฉันมีเลยนะ ออกทีวีครั้งแรกต้องอลังการหน่อยสิคะ” จิ้นซี่ร้องท้วงด้วยน้ำเสียงไร้เดียงสาจนคนฟังอวยากกลิ่นใจตาย

ผู้อำนวยการพุกมีอึ้งขึ้นกุมหน้าผาก เพราะตระหนักได้ในฉับพลันว่าเป็นความผิดของเขาเอง “ไหนลองบอกมาซิ เธอรู้ได้ยังไงว่าตำรวจจรรยา

คนนั้นมีอะไรไม่ชอบมาพากล”

“ตอนที่กำลังเติมหน้า ฉันหันไปเห็นรถบีเอ็มจอดอยู่ริมทางหลวง ทะเบียนรถเป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษชื่อย่อของตำรวจจราจรคนนั้นกับเลขวันเกิดของเขา...

“แน่นอนว่ารถเราผ่อนซื้อเอาได้ ผู้ชายที่ชอบรถมางๆ จนยอมหมดเนื้อหมดตัวเพื่อซื้อรถดีๆ ใช่ว่าจะไม่มี ฉันเลยสังเกตเห็นการแต่งตัวของเขาแทนเครื่องแบบทำให้คนสวมดูสมถะเรียบง่าย แต่วิธีดูรสนิยมของผู้ชายหนึ่งไม่พ้นสามอย่างคือ นาฬิกาข้อมือ เข็มขัด แล้วก็รองเท้า หากดูสามอย่างนี้จะรู้ว่าเขาใช้จ่ายเงินไม่ใช่น้อยๆ แต่เจ้าตัวยังยืนยันกรานว่าฐานะครอบครัวยากจน...

“แถมตอนเขาช่วยพยุงฉัน ยังจยโอกาสบีบแวนฉันหมับหนึ่งด้วย แล้วก็เอาแต่จ้องหน้าอกฉันจนลูกตาจะหลุดออกมาอยู่แล้ว แสดงว่าคนคนนี้สถานะทางการเงินกับเรื่องขู้สาวไม่ขาวสะอาด พอรู้แบบนี้แล้ว เลยอดไม่ได้ที่จะสงสัยว่า ‘ต้นแบบผู้ทำงานรับใช้ชาติ’ ที่ทำงานจนไม่กลับบ้านช่วงตรุษจีนมาสวมปีมีเรื่องราวอะไรซ่อนไว้เบื้องหลังกันแน่ ฉันคิดว่าเรื่องนี้ น่าชุดคืบต่อจริงๆ นะคะ”

ผู้อำนวยการฟังจบก็รู้สึก่ววิธีคิดของเธอช่างแปลกประหลาดดีจริง การจะสังเกตเห็นเงื่อนงำพวกนี้ต้องอาศัยมุมมองแบบผู้หญิงและเซนส์ด้านของเบรนต์เนมที่คนบางกลุ่มชื่นชอบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของเธอ ต่อให้เป็นนักข่าวประสบการณ์ช่ำชองคนอื่นก็อาจไม่สังเกตเห็นรายละเอียดเหล่านี้

“เธอหัวไวดีนะ”

“ผอ. เป็นคนสอนเองนี่คะ คุณสมบัติสำคัญที่สุดสามข้อของนักข่าวคือ ความช่างสังเกต ความอยากรู้อยากเห็น และความคล่องตัว” จินซียืนตัวตรงแหนหัว รวากับทหารยืนรอตรวจแถว

“แต่เธอไม่รู้หรือไม่ว่าตำรวจจราจรคนนี้ไม่ธรรมดา คุณลุงแท้ๆ ของ

เขาเป็นถึงผู้กำกับการระดับสูงของหน่วยตำรวจจราจร ถ้าแห่เขาซึ่งๆ หน้า ไม่กลัวถูกล้างแค้นบ้างหรือ”

จิ้นซีทำตัวเอาการเอางานได้ไม่ถึงสามวินาที ก็คืนร่างเป็นคุณหนู ผู้เอาแต่ใจอย่างรวดเร็ว เธอใช้นิ้วม้วนเส้นผมยาวสลวย พลังพูดด้วยน้ำเสียงมีจริตจะก้านอันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าตัวว่า

“ฉันนะเหรอคะกลัว ฉันนะคือจิ้นซีนะคะ!”

ผู้อำนวยการสถานีถึงกับหลุดหัวเราะ จู่ๆ เขาก็นึกถึงสิ่งที่ตัวเองเคยพูดไว้สมัยก่อนว่าคนที่ฐานะทางครอบครัวเลิศเลอเกินไปไม่เหมาะทำอาชีพนักข่าว ดูเหมือนตอนนั้นเขาจะตัดสินอะไรด้านเดียวเกินไปหน่อย หญิงสาวตรงหน้ามีจุดแข็งที่คนอื่นไม่อาจทดแทนได้ แต่กระบี่แหลมคมนั้นควรงำประกายไว้บ้าง เจิดจรัสเกินไปสุดท้ายไม่เป็นผลดี ต้องให้เธอได้ผ่านการบ่มเพาะขัดเกลาสัก่อน เหวเหนียนเลือกหญิงสาวคนนี้เป็นไปได้ว่าสองคนผนึกกำลังกันแล้วอาจสร้างประกายในอีกรูปแบบ

จิ้นซียังคงพูดเองชมตัวเองต่อไปเรื่อยๆ “เป็นไงบ้างคะผอ. เอาจริงๆ ฉันแสดงผลงานได้ไม่เลวเลยใช่ไหมคะ กระแสตอบรับในเน็ตฮือฮามากเลย”

“โอเคๆ ยอดวิทูบุสถิตอันดับหนึ่งของรายการในช่วงเวลาเดียวกันทั้งหมดเลย” ผู้อำนวยการยอมรับความสามารถของเธอในแง่นี้ จากมุมมองของตลาดสื่อและกลยุทธ์การตลาดยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะป็นชื่อเสียงหรือชื่อเสียง ขอแค่ดังไว้ก่อนถือว่าชนะ “แต่ว่า...”

“อ้อใช่ ผอ. พูคะ เมื่อกี้คุณพ่อบอกฉันว่าปีใหม่ต้องเริ่มต้นด้วยสิ่งใหม่ สถานีโทรทัศน์เองก็ควรปรับลุคเปลี่ยนใหม่ด้วยเหมือนกัน คุณพ่อเลยเตรียมบริจาคทุนสนับสนุนซื้ออุปกรณ์ใหม่ให้สถานีละ พวกคอมพิวเตอร์ เอย กล้องเอย เครื่องอัดเสียงเอย ของที่สถานีใช้อยู่ตอนนี้เก่าหมดแล้วรอบนี้เปลี่ยนใหม่ทั้งหมดเลยดีกว่านะคะ”

จิ้นซีปล่อยพลังรัวเป็นชุด ทำให้ผู้อำนวยการซึ่งตอนแรกเตรียมเทศนาเธออย่างยืดยาวและจริงจังถึงกับต้องม้วนหลังพับแผน

“เสี่ยวจิ้น ผ่าขอบคุณท่านจิ้นแทนฉันด้วย” ใบหน้าของผู้อำนวยความสะดวก
ฟูปรากฏแววยินดี ลืมไปเสียดสีเห็นว่าตัวเองเรียกอีกฝ่ายมาเพื่อตำหนิ

“ผอ. ไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ ฉันเป็นส่วนหนึ่งของสถานี่นี้ นี่เป็น
เรื่องที่คุณควรทำอยู่แล้ว”

“เอ๊ะ? เดียวก่อน! เธอเกือบทำฉันหลงประเด็นแล้วนะเนี่ย ช่างเถอะๆ
เรื่องนั้นปล่อยไปก่อน ที่ฉันเรียกเธอมานะมีเรื่องอื่น...”

“ตรุษจีนต้องพูดแต่เรื่องดีๆ นะคะ ฉันไม่รับข่าวร้ายหรอกนะ” จิ้นซี
ซิงพูดก่อน เพราะกลัวเหลือเกินว่าผู้อำนวยความสะดวกจะไล่เธอออก

ผู้อำนวยความสะดวกพู่เห็นสีหน้าไร้เดียงสาของอีกฝ่ายแล้วไม่รู้จะหัวเราะหรือ
ร้องไห้ “หลังหมดวันหยุดยาวช่วงตรุษจีน จะมอบหมายให้เธอเป็นผู้สื่อข่าว
หลักและนักข่าวภาคสนามของรายการ *เธอบอกว่า* นะ”

“สถานี่เรามีรายการนี้ด้วยหรือคะ ไม่เคยได้ยินชื่อเลย”

“รายการสัมภาษณ์เชิงข่าวเจาะ เป็นโปรแกรมใหม่ของสถานี่ ฉาย
ทุกวันอาทิตย์ตอนห้าทุ่ม”

จิ้นซีตระหนักได้ทันทีว่าเรื่องนี้ไม่ชอบมาพากล คนบ้าที่ไหนดูข่าว
ตอนกลางดึกวันอาทิตย์ แบบนี้มันทหารถูกเนรเทศไปอยู่ชายแดนชัดๆ เลย
นี่

เธอเข้าไปเกาะแขนผู้อำนวยความสะดวกสถานี่ด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย “ฉันขอ
ปฏิเสธได้ไหมคะ”

“ไม่ได้” ผู้อำนวยความสะดวกจิ้มหน้าผากเธอเบาๆ “เหอเหินยั้น หัวหน้า
แผนกข่าวสืบสวนเชิงลึกเป็นคนเลือกเธอเองกับมือ”

เหอเหินยั้นนั่นหรือ...จิ้นซีบันทึกชื่อนั้นไว้ในใจอย่างเสียบๆ

โอเค ความแค้นนี้เธอจะจดจำไว้

ตลอดช่วงตรุษจีน จิ้นซีคิดวนเวียนแต่เรื่องนี้ แรกเริ่มเดิมทีเธออยาก
ทำงานที่สถานี่โทรทัศน์เพราะต้องการมีชื่อเสียง พยายามแทบแยกกว่าจะ

โหม่นหัวพ่อสำเร็จ แต่รายการออกอากาศกลางดึกแบบนั้นจะดังได้ยังไงกัน เธอไม่ได้ทำรายการเล่าเรื่องผีสักหน่อย

หลินเหมียวเหมียวฟังเรื่องนี้แล้วเห็นว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร “นั้นก็ลาออกสิ ฉันว่านะ พวกเรานะทำใจสบายๆ เป็นทายาทเศรษฐีรุ่นสองก็ได้อยู่แล้ว พวกเราเป็นผู้หญิง ไม่มีใครมาต่อว่าอะไรเธอหรอก อีกอย่าง...ไม่ว่าจะทำได้ดีหรือไม่ดี สุดท้ายก็ต้องมีคนพูดว่าเธอนะอาศัยบารมีพ่อ เพราะงั้นเราจะหาเรื่องให้ตัวเองลำบากไปทำไม ต่อให้เธอไม่เอาอวาก็ยังมีพี่สาวคอยช่วย กอบกู้ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลอยู่”

จิ้นเจิน พี่สาวของจิ้นซี มีพรสวรรค์โดดเด่นทั้งยังเฉลียวฉลาด แต่สุขภาพไม่แข็งแรง ดั้งนั้นพอพี่สาวอายุได้สิบเอ็ด สองสามมีภรรยาสูงวัยจึงอยากได้ลูกอีกคน และได้ลูกหลงเป็นลูกสาว หลังจากนั้นไม่กี่ปีแม่ก็เสียชีวิต จิ้นหงซึ่งทะนุถนอมลูกสาวคนเล็กราวกับแก้วตาดวงใจ ตามใจทุกอย่างไม่เคยขัด จะอย่างไรครอบครัวก็มีกินมีใช้เหลือเฟือ ผู้เป็นพ่อจึงไม่เคยหวังให้เธอโตเต้าจนประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ ขอแค่เธอได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามที่ใจต้องการก็พอ

ด้วยการโอบอุ้มและปกป้องของพ่อและพี่สาว จิ้นซีจึงได้ใช้ชีวิตอย่างราบรื่นไร้อุปสรรคจนโตมาขนาดนี้ แต่ถึงกระนั้นในใจเธอกลับมีเสียงเสียงหนึ่งคอยบอกรออยู่ตลอดเวลา จะใช้ชีวิตแบบนี้ไปตลอดไม่ได้

ตั้งแต่เล็กเธอฝันอยากถือกระบี่เดินทางท่องยุทธภพเหมือนจอมยุทธ์หญิง ต่อมาเธอได้อ่านบทความข่าวรางวัลพูลิตเซอร์ และพบว่านักข่าวเหมือนจอมยุทธ์ในยุทธภพยุคปัจจุบัน ปากกาที่ถือในมือคือกระบี่ จิตวิญญาณของนักข่าวสายสืบสวนสอบสวนในฐานะผู้ผดุงความถูกต้องเพื่อปวงประชา ถ้ายทอดความจริงด้วยปลายปากกาอันเฉียบคม สร้างแรงบันดาลใจให้เธออย่างแรงกล้า แต่ตอนนี้เธอเพิ่งหยิบกระบี่ขึ้นมาไว้ในมือ ยังไม่รู้วิธีการควมคุม

“ไม่ได้หรอก ฉันนี่คือผู้หญิงที่จะคว้ารางวัลพูลิตเซอร์นะ”

พ่อของเธอ จินหงซิง อบรมสั่งสอนเธอมาอย่างดี หากทำอะไรต้องทำให้ถึงที่สุด ไม่อย่างนั้นสู้ไม่ทำเลยยังดีกว่า ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่เธอตัดสินใจว่าจะเป็นนักข่าว รางวัลพูลิตเซอร์ก็กลายเป็นคาถาประจำใจของจินซีไปโดยปริยาย

ในสายตาของหลินเหมียวเหมียว ความมุ่งมั่นของเธอในตอนนั้นไม่ต่างอะไรจากสมัยเด็กที่ทุกคนกลุ่มใจจะเป็นจะตายว่าข้ามมหาวิทยาลัยชิงหัวดี หรือมหาวิทยาลัยปักกิ่งดี เพื่อนของเธอคิดเยาะเกินไปจริง ๆ

อันที่จริงกลุ่ม 'ทายาทเศรษฐกิจรุ่นที่ N' อย่างพวกเธอมีอยู่แค่สองประเภท ประเภทแรกคือแบบจิ้นเจิน พี่สาวของเธอ พื้นฐานครอบครัวดีเยี่ยม พรสวรรค์เลิศเลอ แถมเกิดมาเพียบพร้อมทุกด้าน เปรียบประหนึ่งพระเป็นเจ้าลำเอียง ทุกย่างก้าวคือการมุ่งสู่ความสำเร็จสูงสุดในชีวิตอย่างมั่นคง เป็นต้นแบบของชนชั้นนำด้วยคะแนนเต็มสิบไม่หัก อีกประเภทหนึ่งคือแบบหลินเหมียวเหมียวเพื่อนซี้ของเธอ คนแบบหลังกำหนดสถานะของตัวเองไว้อย่างแน่นอนแล้ว ตั้งธงจะเป็นทายาทเศรษฐกิจที่นอนกินสมบัติเก่าเพียงอย่างเดียว เทียวเล่นใช้เงินหาความสุขไปวัน ๆ

โซคร้ายที่จิ้นซื่ออยู่ในกลุ่มกำลังระหว่างกลุ่มแรกกับกลุ่มหลัง ร่างกายของเธอจดถึงสู่ความไร้แก่นสารเหมือนหลินเหมียวเหมียว แต่จนแล้วจนรอดจิตวิญญาณกลับไม่เคยปล่อยวางความมุ่งมั่นที่จะสร้างความสำเร็จแบบเดียวกับจิ้นเจิน แต่เธอก็ไม่สนใจเรื่องท่ามาค้าขาย สุดท้ายจับปลัดจับผลูเข้ามาอยู่วงการข่าว เหมือนคนได้เจอเป้าหมายชีวิตโดยไม่คาดคิด ทำให้เธอลั่นสาบานว่าต้องประสบความสำเร็จให้ทุกคนได้เห็นเป็นที่ประจักษ์

กระนั้นก็ตาม เวลานี้เหอเหนียนเหมือนหินก้อนยักษ์ที่ร่วงลงมาจากท้องฟ้า สกัดกั้นเส้นทางสู่การเป็นดวงดาวของเธอ แถม 'หินยักษ์' ก้อนนี้ยังไม่เปิดโอกาสให้เธอได้ถอยหนีด้วยซ้ำ

ตอนแรกเธอควรเริ่มงานวันที่สิบห้าหลังจากตรุษจีน แต่แล้วคืนวันที่เจ็ด จิ้นซีถูกโทรศัพท์สายหนึ่งปลุกให้ตื่นตอนกลางดึก อีกฝ่ายออกคำสั่ง

อย่างขวานผ่าซากเพียงประโยคเดียวว่า

“มาที่มหาวิทยาลัยซีจิงเดี๋ยวนี้”

จินซีขี้ตาที่พร่ามัวเพราะความม่งวงงุ่นบ่อยๆ แล้วเหลือบดูเวลาบนหน้าจอมือถือ ตอนนั้นตีสามครึ่ง

“เป็นบ้าหรือยังไง” เธอกดตัดสายอย่างไม่ลังเล ผ่านไปไม่ทันครึ่งนาที สายนั้นโทร. มาอีก จินซีลุกขึ้นนั่งด้วยอารมณ์หงุดหงิดเจียนบ้า ทันทีที่กดรับโทรศัพท์ก็ตะคอกสวนไปว่า “ฉันไม่สนหรอกนะว่านายเป็นใคร ถ้าธุระที่นายโทร. มาไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายละก็ ฉันจะไปเอาเรื่องนายให้ตายถึงมหา'ลัยซีจิงเลย”

ปลายสายเงียบไปหลายวินาทีก่อนจะเอ่ยปาก “ฉันเหอเหินยน มีคนจะกระโดดตึกที่มหา'ลัยซีจิง ตอนนี้อยู่ระหว่างทางแล้ว เธอไม่มาก็ไม่ต้องมา แล้วหลังจากนั้นก็ไม่ต้องมาแล้ว”

เหมือนทั้งคู่กำลังแข่งกันอยู่ รอบนี้อีกฝ่ายซึ่งตัดสายก่อนเธอ

จินซีออกไปครึ่งวินาที ก่อนจะจุกคิดได้ว่าเหอเหินยนเป็นใคร และรีบตะลឹตะลานลุกจากเตียงไปแต่งตัว

ระหว่างทาง จินซีถึงคิดได้ว่าสก็๊ปปี้ถือเป็นตอนเปิดตัวของรายการ เธอบอกว่า ไม่มีการประชุม ไม่มีการปรึกษาหารืออะไรทั้งสิ้น เหอเหินยนคนเดียวตัดสินใจทุกอย่าง อีกอย่างคือทำไมเหอเหินยนถึงเลือกคดีฆาตกรรมด่าสุดๆ อย่างการกระโดดตึก

เธอไม่ได้หมายความว่าชีวิตคนไม่สำคัญ แต่คนดูเห็นข่าวฆ่าตัวตายบ่อยจนชินชาแล้ว ต่อให้เรื่องราวเบื้องหลังเคสนี้สลดหดหู่ชวนสะเทือนใจแค่ไหน พวกเขาแค่ถอนใจด้วยความสงสารเสียอีกหนึ่งแล้วจบไปโดยไม่เกิดกระแสใดๆ ตามมา สำหรับรายการข่าวใหม่แกะกล่องที่พยายามปลุกปั้นให้โด่งดัง เนื้อหาแบบนี้ถือเป็นบาดแผลสาหัสถึงชีวิต

มือถือของจินซีส่งเสียงแจ้งเตือน เธอได้รับอีเมลฉบับหนึ่งจากแผนกข่าวสืบสวน ชื่อคนส่งคือปัวใจ

ผู้อำนวยการสถานศึกษาเคยแนะนำให้รู้จัก จินบัวเป็นพนักงานเต็มเวลาอายุน้อยที่สุดในสถานศึกษา เขาไม่เขียนข่าว มีหน้าที่รวบรวมข้อมูลอย่างเดียวยุคแห่งอินเทอร์เน็ต จินบัวเรียนจบเอกการสืบค้นข้อมูลจากมหาวิทยาลัยคาร์เนกีเมลลอน ทำงานสโตร์คณออเมริกัน ไม่ติดต่อกับครอบครัวสืบค้นข้อมูลยุคเก่าที่ใช้เอกสารและการโทร. สอบถาม เน้นเก็บข้อมูลและประชาพิจารณาจากอินเทอร์เน็ต รายงานการวิเคราะห์ข้อมูลของเขาเป็นก้าวแรกที่ทำให้นักข่าวเข้าใจบุคคลในคดีมากยิ่งขึ้น

เนื้อหาในอีเมลคือข้อมูลความเป็นมาของคดีครั้งนี้ คนที่จะกระโดดตึกมีชื่อว่าเฟิงอี่ เป็นนักศึกษาหญิงปีที่กำลังจะจบการศึกษาจากคณะวารสารศาสตร์มหาวิทยาลัยซีจิง ไม่นานนี้เธอทะเลาะและเลิกกับแฟนหนุ่มซึ่งบ้านอยู่เมืองเดียวกัน ด้วยเหตุนี้เด็กสาวจึงรีบร้อนกลับมหาวิทยาลัยตั้งแต่วันที่เจ็ดหลังตรุษจีน

ที่แท้ก็ปัญหาหัวใจ...จินซีคิดอย่างเงียบเชียบ

นอกจากนี้ ข้อมูลที่บัวใจรวบรวมได้จากไซเซี่ยลมีเดียยังระบุว่าใกล้จบปีแล้ว แต่เฟิงอี่สอบไม่ผ่านวิชาหลักหลายวิชา ตอนนั้นเสียงมากที่จะไม่ได้รับใบจบ หากเป็นแบบนี้ความมูมานะที่ทุ่มเทมาตลอดสี่ปีเท่ากับสูญเปล่า ครอบครัวของเธอไม่ได้ร่ำรวยอะไร พ่อแม่ทุ่มเทพุณทรัพย์ทั้งหมดเพื่อให้เธอได้เรียนมหาวิทยาลัย เธอจึงไม่กล้าเล่าปัญหาเหล่านี้ให้คนในครอบครัวรับรู้ ดังนั้นถึงวันเรียนจบใกล้เข้ามาเท่าไร สภาพจิตใจของเธอยิ่งไม่มั่นคงมากขึ้นเท่านั้น

ปัญหาหัวใจกับความกดดันจากการเรียนแทบจะกลายเป็นสาเหตุ 'มาตรฐาน' สองเรื่องหลักที่ทำให้นักศึกษามหาวิทยาลัยคิดสั้น จินซีคิดแบบคนเลือดเย็นว่าตัวตนเรื่องคงทำดีไปยติพายไปอย่างนั้น ถึงเวลาพอมีคนมาดึงดูกันกลุ่มใหญ่ มีเจ้าหน้าที่กู้ภัยตามมาดูแล มีเพื่อน ๆ และอาจารย์มาช่วยกันห้าม สุดท้ายคงยอมลงมาโดยดี

ด้วยเหตุนี้ เธอในเวลานั้นจึงยังรู้สึกโมโหเพราะถูกปลุก นึกคาดโทษ
เหอเหนียนที่รบกวนความฝันแสนหวานของเธอในช่วงปีใหม่

ตอนเธอมาถึงชั้นล่างของหอพักหญิงหมายเลขสอง มหาวิทยาลัย
ซีจิง สิ่งแรกที่เห็นคือเหล่าเนก้ากำลังจัดกลิ้ง พอเดินเข้าไปใกล้อีกหน่อยถึง
เห็นว่าข้างเขายังมีชายสวมเสื้อสีดำกับหมวกเบสบอลคนหนึ่งยืนอยู่ด้วย ชาย
คนนั้นกำลังเงยหน้ามองชั้นบนสุดของอาคาร ตัวเขาสูงมาก แต่หลังค่อมงอ
เล็กน้อยเพราะความเคยชิน รูปร่างค่อนข้างไปทางผอมแห้ง เหมือนพวกโอดาคู
ที่อยู่แต่บ้านและได้สารอาหารไม่ครบห้าหมู่

เขาสวมผ้าปิดปากทำให้มองไม่เห็นใบหน้า มีเพียงดวงตาคู่นั้นที่
ปรากฏต่อโลกภายนอก เธอเดาด้วยความมั่นใจว่าเขาคือนักข่าวผู้ยิ่งใหญ่ที่
ชอบทำตัวลึกลับ คนคนนั้นที่เป็น 'หินขวางทาง' ของเธอ

เหอเหนียน

คนโรคจิต...จินซีคิดพลางกลอกตาอย่างเหน้อยหน่าย ผู้ชายคนนั้นดู
เยอะเล็กลงกว่าเธอเสียอีก ดึกปานนี้ยังสวมหมวกกับผ้าปิดปาก นี่ถ้ามีแว่นดำ
อีกอย่าง เธอคงนึกว่าเจอดาราใหญ่ที่ไหนเข้า

“สถานการณ์เป็นยังไงบ้างคะ” จินซีใช้ศอกสะกิดเหล่าเงา

“ตั้งแต่มีคนมาเจอเข้าจนถึงตอนนี้ เขานั่งอยู่ตรงนั้นมาสองชั่วโมง
แล้ว”

“นักศึกษา ห้ามกระโดดลงมาเด็ดขาดนะคะ! ไม่มีปัญหาอะไรที่ไม่มี
ทางออกหรอกค่ะ” อาจารย์ผู้ดูแลหอพักตะโกนอยู่ที่ชั้นล่าง หวังว่าอีกฝ่าย
จะได้ยิน

“รุ่นพี่คะ อดทนไว้ นะคะ! พวกเราอยู่เคียงข้างพี่เสมอ นะคะ” กลุ่ม
เด็กสาวกอดแขนกันแน่น เกาะกลุ่มร่วมกันเพื่อให้กำลังใจเพ็ญ

“คนที่ซอเล็กกับรุ่นพี่มันตาบอดครับ อนาคตยังมีตัวเล็อกอีกเยอะ
รุ่นพี่อย่ามัวยึดติดกับคนคนเดียวเลยครับ!” หอพักชายที่อยู่ฝั่งตรงข้ามก็มา
ร่วมให้กำลังใจด้วย

พลังใจและความกระตือรือร้นของนักศึกษามหาวิทยาลัย ทำให้จิ้นซี รู้สึกถึงความอบอุ่นเล็กน้อยในคำคืนอันเย็นยะเยือก เธอคิดว่าเฟิงอี้เองต้องสัมผัสได้ถึงความปลอดภัยของคนรอบข้างเช่นเดียวกัน เธอกระซิบบอกเหล่าเฉาว่า “ถ่ายฟุตเทจของนักศึกษาพวกนี้ไว้ด้วยสิ พวกเขามีน้ำใจกันจริงๆ นะ”

เสียงหัวเราะเย็นเยียบแว่วมาจากด้านข้าง ถึงแม้มองไม่เห็นริมฝีปาก ใต้ผ้าปิดปาก แต่จิ้นซีก็มั่นใจเต็มร้อยว่าเหอเหนียนกำลังหัวเราะเยาะเธอ เจ้าหมอนี่เป็นศัตรูโดยกำเนิดของเธอชัดๆ ไม่รู้ทำไมต้องยื่นกรรณจะดึงเธอ มาทำรายการข่าวกับเขาให้ได้

“อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจ” เสียงของเหอเหนียนดังแว่วมาจากใต้ผ้าปิดปาก เสียงเขาหตุหตุเล็กน้อย คล้ายแฝงด้วยอารมณ์เศร้า

จิ้นซีไม่ยอมรับฟังคำพูดของเหอเหนียน เธอเงยหน้ามองขึ้นไปบนตึก เห็นเด็กสาวสวมเสื้อโค้ตทรงทหารนั่งอยู่บนดาดฟ้ากลางสายลมโหมกระหน่ำ สองเท้าเปลือยเปล่าแกว่งอยู่กลางอากาศ ไม่ไกลจากตรงนั้น เจ้าหน้าที่กู้ภัยพยายามพูดโน้มน้าวเธออย่างใจเย็น แต่เด็กสาวราวกับไม่ได้ยิน ไม่หันหน้าไปมองด้วยซ้ำ แต่หากเจ้าหน้าที่กู้ภัยพยายามเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ เธอจะโกรธจัดและทำท่าจะกระโดด ทำให้สถานการณ์ชะงักงันอยู่แบบนี้

เจ้าหน้าที่กู้ภัยที่ขึ้นลางกำลังเตรียมเบาะลม พอเฟิงอี้เห็นดังนั้นก็รีบลุกขึ้นเกาะตรงราวกันแล้วตะโกนลงไปว่า

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ! ห้ามเอาของนั้นลงมาวาง! ถ้ายังวางอีกฉันจะโดดลงไปแล้วเดี๋ยวนี้”

เลนส์กล้องของเหล่าเฉากำลังจับภาพเจ้าหน้าที่กู้ภัย พวกเขามองหน้ากัน ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อ ได้แต่รอคำสั่งของหัวหน้าทีมหลีเทียนหมิงซึ่งอยู่บนดาดฟ้า

เฟิงอี้ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ ก้าวพลาดจนเกือบล้มตกลงมา มือซ้ายของเด็กสาวเอื้อมไปคว้าราวกันไว้แน่นโดยสัญชาตญาณ ทำให้ยังยืนอยู่ได้

หลีเทียนหมิงตกใจไม่น้อย แต่พอเห็นปฏิบัติการของเด็กสาวก็รู้ว่าเธอยังอยาก
รักษาชีวิตไว้ และประเมินในใจว่าสามารถใช้วิธีพูดโน้มน้าวเพื่อช่วยชีวิต
เด็กสาวได้อยู่ เขาไม่ต้องการให้มีปัจจัยอื่นๆ กระตุ้นให้เด็กสาวคลุ้มคลั่ง
อีก จึงออกคำสั่งผ่านเครื่องสื่อสาร บอกให้เจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ชั้นล่างหยุดการ
กางเบาะลม

“หนูทำแบบนี้ ถ้าที่บ้านรู้เข้าต้องเสียใจมากแน่ ลุงแจ้พอกับแม่ให้
มารับหนูกลับบ้านดีไหม แม่หนูน้อย ไม่มีเรื่องไหนสำคัญไปกว่าชีวิตของหนู
หรอกนะ” หลีเทียนหมิงพยายามปลอบเธออย่างละมุนละม่อม

เฟิงอี่นั่งลงอีกครั้ง สีหน้าเหม่อลอย “หนูไม่มีหน้าไปเจอพ่อแม่ แล้ว
ก็ไม่อยากเจอพวกเขาด้วย แต่หนูคิดถึงพวกเขา แล้วก็อาปินด้วย”

“อาปินคือแฟนของหนูเหรอ ให้ลุงโทร. หาเขาดีไหม”

คราวนี้เฟิงอี่ไม่ยอมตอบ แต่หยิบตุ๊กตาหมีลาเวนเดอร์สีม่วงตัวหนึ่ง
ออกมาจากใต้เสื้อโคตทรงทหาร กอดไว้แนบอกแล้วพูดพึมพำอยู่คนเดียว

“หนูไม่กล้าสู้หน้าอาปิน เขาบอกว่าจะแต่งงานกับหนู เป็นเพราะ
ไอ้เดรัจฉานนั่นแน่ๆ ให้มันมาเจอหนูเดี๋ยวนี้!”

คำพูดเธอไม่ปะติดปะต่อ เดี่ยวหัวเราะเดี่ยวร้องไห้ หลีเทียนหมิงฟัง
ไม่เข้าใจ

เวลาผ่านไปทีละน้อย เริ่มเห็นแสงสีขาวเหมือนท้องปลาที่ขอบฟ้า
จันซีใช้เวลาช่วงนั้นเลือกข้อมูลจากมุมมองต่างๆ มาประกอบเพื่อเตรียม
เนื้อหาสำหรับรายการตอนแรก เสน่ห์ลึกลับความคมชัดสูงของเหล่าเงาทำให้
เธอมองเห็นอย่างชัดเจนว่าเฟิงอี่กับหลีเทียนหมิงซึ่งอยู่บนดาดฟ้า รวมทั้ง
เจ้าหน้าที่กู้ภัยคนอื่นๆ ต่างหน้าแดงจัดเพราะลมหนาว เฟิงอี่เองก็ตัวอ่อน
ยวบยาบ ทำทางเหมือนพร้อมจะร่วงลงมาได้ทุกเมื่อ

ตั้งแต่ตอนที่เหอเหินยนโทร. ปลุกเธอจนถึงตอนนี้ เวลาผ่านไป
สี่ชั่วโมงแล้ว เธอคิดว่าอีกไม่นานพอเด็กสาวเริ่มอ่อนแรง ผู้ต่อไม่ไหว น่าจะ
จัดการง่ายขึ้น

ตลอดสี่ชั่วโมงนั้นเหอเหนียนเอาแต่นั่งยองสูบบุหรี่อยู่ตรงประตูโรงอาหารฝั่งตรงข้ามหอพัก จ้องดาตฟ้าตึกอยู่ตลอดโดยไม่ละสายตา หัวคิ้วขมวดมุ่น จิ้นซีเห็นแล้วพลอยใจไม่ดีตามไปด้วย

“ถอยไปๆๆ บอกจะโดดไม่เห็นโดดสักที ขวางทางคนอยู่นั้น”

คราวนี้ชายวัยกลางคนอายุสี่สิบกว่าคนหนึ่งยกของที่หน้าตาเหมือนถังน้ำซุ้ปออกมาจากประตูด้านหลังโรงอาหาร คนมุงดูเยอะมาก ขวางทางจนเขาเดินไม่ได้ ทำให้ชายคนนั้นดูหงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด

ความหงุดหงิดนั้นเหมือนโรคติดต่อกัน เพียงครู่เดียวก็เริ่มลามไปถึงคนรอบข้าง อารมณ์กราดเกรี้ยวแผ่ซ่านออกไปเหมือนระลอกคลื่น คนที่มุงดูไม่พูดใดๆ เพื่อโน้มน้าวอีกแล้ว และเริ่มแสดงใบหน้าอีกด้านหนึ่งให้โลกได้เห็น

3

คนเริ่มกระซิบกระซาบถกกันถึงสาเหตุการอยากฆ่าตัวตายของ
เพ็งอี่ โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาสาวจากหอสองที่วิ่งออกมาร่วมมุงดู
เหตุการณ์ พวกเธอยืนรอมาทิ้งคืนแต่กลับไม่ได้เห็นภาพที่ตั้งตาคอย จึงเริ่ม
เก็บอารมณ์หงุดหงิดร้อนใจไว้ไม่อยู่ ออกอาการชัดเจนมากขึ้นทุกขณะ

“ถูกแฟนทิ้งมั้ง เห็นเอาแต่ตัวว่าเป็นเดรัจฉานอะไรสักอย่าง”

“ไม่ใช่หรอก เธอเห็นตุ๊กตาในมือเขาไหม ฉันได้ยินคนจากหอเขาเล่า
ว่า เขาจะไปเป็นเมียน่อยชาวบ้าน เสร็จแล้วเกิดท้องขึ้นมา ถูกเมียหลวงไล่
ตามมาถึงมหา'ลัยจนแท้ง สุดท้ายเลยคิดสั้น” เด็กสาวคนนั้นงใจพูดเสียง
เบาลง แต่ทุกพยางค์ลอยมาเข้าหูจิ้นซื่ออย่างชัดเจนไม่มีตกหล่น

“เธอเห็นด้วยตาตัวเองหรือไง หรือนึกว่ามีปากจะพูดอะไรก็ได้ เอา
ไมโครโฟนไปไหม จันมี” จิ้นซื่อยื่นไมโครโฟนไปตรงหน้าเด็กสาวคนนั้นด้วย
สีหน้าไม่สบอารมณ์

“เป็นบ้าอะไรเนีย!” เด็กสาวคนนั้นทั้งโมโหทั้งอับอาย รีบดึงมือเพื่อน
วิ่งหลบออกไปตรงทางเดินด้านข้าง

ครูรักษาการศึกษาเพิ่งกลับมาจากการเที่ยวร้องคาราโอเกะที่เคทีวีทั้งคืน เด็กสาวชอบตาดำคล้ำทำทางอ่อนล้ามาก เธอเหลือบมองไปบนตึกเวทหนึ่ง แล้วหันไปพูดกับแฟนหนุ่มด้วยน้ำเสียงสนอกสนใจ “ต้องเป็นโรคซึมเศร้าแน่เลย เดี่ยวนี้มีแต่คนป่วยเป็นโรคจิต จนคนไม่กล้าพูดกันแล้วว่าตัวเองนะเป็นคนเมือง”

“โรคซึมเศร้าบ้าบออะไรกัน ทำตัวเองกันทั้งนั้น จะมีเรื่องอะไรใหญ่โตหนักหนาเสีย เธออย่าเพิ่งกลับหอยเลย พวกเราไปกินข้าวเข้ากันก่อนเดี๋ยวฉันไปส่งเธอกลับหอ” เด็กหนุ่มไม่เชื่อเรื่องโรคจิตเภทอะไรพวกนี้เลย ลักนิต

เด็กสาวบัดมือปฏิสุธ “กินไม่ลงหรอก ฉันต้องลดความอ้วนด้วย นายไปกินคนเดียวเถอะ”

เด็กหนุ่มส่งเสียงจิกจิกเล็กน้อยแล้วเดินไปโรงอาหารคนเดียว พ่อครัวกะเข้ามิดของโรงอาหารกำลังเอาซาลาเปาหนึ่งร้อนๆ ยกขึ้นวางเรียงบนหลังตู้กระจก แต่จู่ๆ เด็กหนุ่มก็รู้สึกไม่อยากอาหารขึ้นมาเพราะอดนอนมาทั้งคืน เขายืนอยู่ที่โซนสุบบุหรี่ตรงประตูโรงอาหาร คิดอยู่ว่าจะสูบลักมวนแล้วค่อยกลับไปงีบที่หอพัก และถือโอกาสร่วมมุงดูเหตุการณ์ต้นเต็นด้านนอกสักหน่อย

“พี่ มีไฟแช็กไหม” เขานั่งยองลงข้างเหอเหนียนและขอไฟแช็กจากอีกฝ่าย

“ไปให้พี่น” เสียงจากใต้ผ้าปิดปากของเหอเหนียนดังอื้ออึ้นเล็กน้อย เด็กหนุ่มฟังไม่ชัด แต่เห็นเขาจ้องเด็กสาวบนตาดฟ้าตึกชนิดตาไม่กะพริบ เขาเข้าใจไปว่าอีกฝ่ายบังเอิญผ่านมาเลยหยุดดูเหตุต้นเต็นนี้ด้วยเหมือนกัน จึงถือโอกาสเปิดประเด็นชวนคุยสักหน่อย

“ผมพนันกับพี่ร้อยนึงว่าเขาไม่โดดหรอก พนันกันปะ” เด็กหนุ่มหยิบธนบัตรหนึ่งร้อยหยวนยับยู่ยี่ใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วตบวางลงกับพื้น มือทั้งสองยกขึ้นป้องปาก แล้วตะโกนทำท่ายคนบนตึก “จะโดดก็

โดดลงมาสิ! กล้าโดดไหมล่ะ ถ้าไม่กล้าก็...”

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียง “อ๊อ!” แว่วมาจากด้านหลัง ตอนแรกจินซีกำลังจะหันไปตำคนที่ตะโกนทำ ปรากฏว่าพอหันไปกลับเห็นเด็กหนุ่มกำลังกุมแขน ล้มกลิ้งไปบนพื้น

ฝ่ายเหอเหนียนกลับยืนนิ่งอยู่ที่เดิมราวกับคนไม่เกี่ยวข้อง ประหนึ่งว่าคนที่ถีบเด็กหนุ่มล้มกลิ้งไปเมื่อครู่ไม่ใช่เขา

“อ๊อ เชี่ยอ๊อ!” หนุ่มมหา'ลัยวัยเลือดร้อนกระโดดลุกขึ้นเหวี่ยงหมัด ต่อยสวน เหอเหนียนถอยหลังไปเพียงก้าวเดียวก็หลบพ้น แต่ผ้าปิดปากถูก บัดหล่นลงกับพื้น

จินซีตัวตตามองไปหน้าเขาแวบหนึ่ง ทำเอาเธอถึงกับตะลึงไปเล็กน้อย เพราะเขาหน้าตาดีผิดคาด ตอนแรกเธอนึกว่าใต้ผ้าปิดปากคงเป็นใบหน้าลู่ แก่ซมกมก หนวดเคราหรือมหรือม ที่ไหนได้ เหอเหนียนยังดูหนุ่มแน่นอยู่มาก ขนตายาวเป็นแพ็บเน้นดวงตาดำขลับและแววตาสุกโชนดุจเปลวเพลิง เต็มเปี่ยมด้วยพลังความน่าเกรงขาม แต่ริมฝีปากเรียบบางนั้นไม่มีสีเลือด มากนัก ดูแล้วไม่กระปรี้กระเปร่าสักเท่าไร

เด็กมหา'ลัยคนนั้นยังไม่ยอมลดราวาคอกโดยง่าย จินซีเห็นรูปร่าง ผอมแห้งของเหอเหนียนแล้วอดไม่ได้ที่จะปาดเหงื่อแทน จังหวะร้อนใจทำให้ ความคิดปราดเปรี๊ยะพลันปรากฏ เธอแก้มองตะโกนเสียงดังลั่นว่า “เหล่าเจ้า รีบมาถ่ายตรงนี้เร็วค่ะ ตรงนี้ทำข้าวได้ คนที่มามุงดูพยายามยั่วยุให้เด็กสาว ต้นเรื่องกระโดดลงจากตึก ถ้าคลิปนี้ถูกปล่อยออกไป ยอดวิวพุ่งกระฉูดแน่ ค่ะ”

ฝ่ายเหล่าเจ้ารีบยกกล้องเดินเข้ามาอย่างคล่องแคล่ว แก้มองทำที่ บ้านทึกภาพวิดีโอจังหวะที่พวกเขาทะเลาะกัน แต่อันที่จริงเขายังไม่ได้กดปุ่ม เปิดกล้องด้วยซ้ำ

เด็กมหา'ลัยคนนั้นเห็นเลนส์กล้องขยับใกล้เข้ามาก็ลดมือลงด้วยความอับอาย แต่ยังไม่หายโมโหที่ตัวเองถูกเตะฟรีเมื่อครู่ ก่อนเดินออกไป

จึงไม่วายหันมาดำทึ้งทำด้วยคำพูดที่ไร้น้ำยาอย่างที่สุด

“ฝากไว้ก่อนเถอะ!”

เหอเหนียนทำเหมือนไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น เขาหยิบผ้าปิดปากขึ้นมาสวมกลับไปเหมือนเดิม แล้วเบนความสนใจกลับไปตัดพ้ออาคารอีกครั้ง

หลังเกิดเหตุหกชั่วโมง พ่อแม่และแฟนหนุ่มของเฟิงอี้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองข้างๆ ทราบข่าวและรู้ตมมายังที่เกิดเหตุ เวลานั้นตำรวจใช้สายกันปิดล้อมรอบอาคารไว้หมดแล้ว เจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยที่รับผิดชอบเรื่องนี้ก็มาถึงแล้วเช่นกัน

ตอนนั้นเองจินซีถึงจุดคิดได้ว่าเฟิงอี้ นั้นมีความตั้งใจแน่วแน่จริงๆ ว่าต้องฆ่าตัวตายให้ได้ เพราะหนาวจนตัวสั่นนั่งกวนขาคนนั้นยังยืนกรานเสียงแข็งว่าจะไม่ลงจากตึกเด็ดขาด แต่ถึงอย่างนั้นกลับไม่กระโดดจนถึงตอนนี้ เธอกำลังรออะไรอยู่หรือเปล่านะ

ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่กู้ภัยยังเฝ้าหน้ากับขนมปังให้เธอด้วย เด็กสาววิ่งไปแต่วางไว้เฉยๆ ไม่แตะต้อง

ตอนแม่ของเฟิงอี้ได้เห็นชัดกับตาว่าคนที่นั่งอยู่ตรงขอบดาดฟ้าคือลูกสาวของเธอเอง ก็ร้องไห้จนเป็นลมล้มพับไป พ่อเข้าไปช่วยพยุงแม่และพาเข้าไปพักในห้องอาจารย์ประจำหอพักที่ชั้นหนึ่ง

“ขอผมขึ้นไปหน่อยได้ไหม ผมขอขึ้นไปพูดคุยกับลูกสาวผมหน่อยเถอะครับ” ผู้เป็นพ่อคว่ำแขนร้องวิงวอนเจ้าหน้าที่กู้ภัยซึ่งประจำอยู่ชั้นล่างของตึก เขาไม่ร้องไห้ แต่น้ำเสียงอ่อนแรงแรงมาก ตอนเขาถูกปลุกจากเตียงด้วยเสียงโทรศัพท์จากมหาวิทยาลัย เขายังนึกด้วยซ้ำว่าเรื่องนี้เป็นแค่ฝันร้าย

หลิเทียนหมิงยังไม่อนุญาตให้ปล่อยคนอื่นขึ้นมา เพราะหลังจากเฟิงอี้เห็นหน้าพ่อแม่ อารมณ์ยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

“พวกคุณเรียกพ่อกับแม่มาทำไม! พวกคุณนะไม่รู้อะไรสักอย่าง! หนูไม่ได้อยากเจอพวกเขา!”

สุดท้ายแล้วหลีเทียนหมิงยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าอีกฝ่ายต้องการเจอใครกันแน่ เขาทำได้แค่บอกให้สมาชิกทีมพาพ่อแม่กับเจิงปินซึ่งเป็นแฟนของเฟิงอี้ขึ้นไปเตรียมตัวรอที่ชั้นห้า แต่เจิงปินแจ้งว่าขอคุยกับหลีเทียนหมิงเป็นการส่วนตัว

จากความทรงจำของหลีเทียนหมิง ตอนนั้นเจิงปินแลดูสุขุมเยือกเย็นกว่าคนอื่น ไม่ใช่ความเย็นชา แต่เป็นความเข้าใจและความอ่อนล้าของคนที่รู้เห็นทุกอย่างโดยกระจ่าง

“เป็นความผิดของผมเองครับ เพราะผม เธอถึงเลือกเส้นทางนี้”

หลีเทียนหมิงขมวดคิ้ว ดวงตาที่มองเด็กหนุ่มผอมผายแววเด็ดจันท์เล็กน้อย “เธอทำอะไรเขา”

“ผมขอเขาแต่งงานครับ...”

พอได้ยินแบบนี้หลีเทียนหมิงถึงไป “แล้วยังไงต่อ เขาไม่อยากแต่งงานกับเธอเลยทำแบบนี้หรือ แล้วคนที่เขาพูดว่าอยากเจอๆ อยู่ตลอดแต่ไม่ยอมบอกชื่อเนี่ยคือใครกัน”

เจิงปินสูดลมหายใจลึก

“เขาไม่กล้าพูด ผมช่วยพูดแทนเขาเองครับ คนที่เขาอยากเจอคือศาสตราจารย์หลิวเฟิง อาจารย์คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยซีจิง”

“เกี่ยวอะไรกับอาจารย์คนนั้นด้วยล่ะ” หลีเทียนหมิงยิ่งสับสนกว่าตอนแรก

เจิงปินก้มหน้ามองมือทั้งสองที่สอดนิ้วประสานกัน...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เฟิงอี้พยายามฆ่าตัวตาย เธอเคยกรีดข้อมือ เคยกินยานอนหลับ เจิงปินช่วยชีวิตเธอไว้ทั้งสองครั้ง ตั้งแต่ครั้งแรกที่สองคนตะโกนด่ากันเสียงลั่นแล้วกุมหัวร้องไห้ จนครั้งหลังที่ทั้งคู่นอนข้างกันได้อย่างสุขสงบและพูดคุยความในใจกันยาวๆ ทั้งคืน

เขารู้ว่าบาดแผลในใจเธออยู่ที่ไหน แต่มันเป็นสิ่งที่เขาไม่มีวันมอบให้
ได้

เห็นในल्लीววินาทีนี้

“เธอมันโง่ คูลี มันมีที่ไหน ความยุติธรรมที่เธอต้องการ”

ด้านข้างเหอนเหนียนคือเด็กสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับเฟิงอี้ เธอพิมพ์มาเบาๆ เหมือนพูดกับตัวเอง ไปหน้าเข่งนั้งมอง หยาดน้ำตาหยดรินจากหางตา

เฟิงอี้เองก็ได้ยินเสียงตะโกนจากชั้นล่างเช่นเดียวกัน เธอจับราวกันดาดฟ้าแล้วลุกขึ้นยืนอย่างช้าๆ แท้ที่เป็นเหน็บซาทำให้เธอเสียการทรงตัวไปเล็กน้อย หลีเทียนหมิงยื่นมือออกไปโดยสัญชาตญาณหมายจะช่วยดึงตัวเธอไว้ แต่เธอกลับหลบเขาและจับราวกันไว้แน่น

ตรงทางเดินข้ามมหาวิทยาลัยใกล้โรงอาหาร ชายวัยกลางคนท่าทางร้อนรนคนหนึ่งถูกอธิการบดีลากตัวมาที่ชั้นล่างของหอหญิง

“ท่านอธิการบดีครับ ผมบอกแล้วไงว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับผม! ท่านเรียกตัวผมมาที่ตอนกลางดึกแบบนี้ ภารยาผมจะคิดยังไงครับ”

เลื้อสูทของชายคนนั้นถูกดึงจนยับย่น ผมยุ่งเหยิงเป็นรังนกเพราะเพิ่งลุกจากเตียง ไม่เหลือสภาพอาจารย์คนดังประจำมหาวิทยาลัยเลยแม้แต่น้อย

“จะเกี่ยวไม่เกี่ยวคุณก็ต้องมาช่วย จะปล่อยให้มี้เด็กตายในมหาาลัยได้ยังไงกัน” อธิการบดีไม่ยอมปล่อยเขาไปโดยง่าย ทุกคนรุมกันเข้าไปช่วยลากเขาเข้าไปในที่เกิดเหตุ

“หัวหน้าหน่วยกู้ภัยหลีคะ ตอนนี้อนุเข้าใจทุกอย่างกระจ่างแล้วคะ” เฟิงอี้มองกลุ่มคนเบียดเสียดด้านล่างที่ตะโกนโหวกเหวก กับชายวัยกลางคนที่ถูกฉุดกระชากลากถูอยู่อีกด้าน แล้วจู่ๆ ก็ยิ้มออกมา “คุณคิดว่าหลัวเฟิงจะชอบของขวัญที่หนูให้เขาไหมคะ”

เธอวางตุ๊กตาหมีน้อยบนพื้นดาดฟ้า แล้วถอดเสื้อโศกทรงทหารมาคลุมไว้บนตัวตุ๊กตา “นี่เป็นของขวัญวันเกิดที่อาปินให้หนูคะ หนูตั้งชื่อมันว่าโยโย อาปินบอกว่าอีกหน่อยพอพวกเราจะมีลูกจะเอาชื่อนี้ไปตั้งเป็นชื่อเล่นของ

ลูก...คุณหลี่รู้ไหมคะ ที่จริงแล้วหนูอยากมีลูกกับอาปิ่นมากเลยคะ แล้วก็อยากอยู่ดูแลพ่อกับแม่ไปจนแก่เฒ่าเลยด้วย แต่หนูทำไม่ได้...หนูไม่ได้ปกป้องตัวเองให้ดี เป็นความผิดของหนูเอง ตอนนั้นหนูไม่เห็นอนาคตอีกต่อไปแล้ว คุณหลี่คิดว่าพวกเขาจะเข้าใจหนูไหมคะ”

วินาทีที่เฟิงอี้กระโดดลงจากตึกโดยไร้สัญญาณเตือนใดๆ หลีเทียนหมิงกระโจนเข้าไปคว้ามือซ้ายของเด็กสาวไว้แน่น

พอเห็นเฟิงอี้กระโดด คนด้านล่างพลันตื่นตัวขึ้นมาทันที

จิ้นซีหลุดเสียงกรี๊ดร้อง แม้กระทั่งเหอเหียนยังทะเล็งตัวขึ้นยืน

เฟิงอี้พยายามเงยหน้าขึ้นมองหลีเทียนหมิง “ขอบคุณคุณหลี่มากนะคะ แต่หนูจำเป็นต้องทำแบบนี้ หนูเข้าใจกระจ่างแล้วว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ คุณช่วยบอกพ่อกับแม่แทนหนูทีนะคะ ว่าหนูขอโทษ...”

เธอแกะนิ้วของหลีเทียนหมิงออกจากมือเธอทีละนิ้ว ฝ่ายหลีเทียนหมิงพยายามออกแรงเต็มที่แต่ไร้ผล จนตอนนี้ลำตัวของเขากว่าครึ่งหนึ่ง เกยออกมาด้านนอกขอบตาดฟ้าแล้ว

จังหวะที่ร่างของเฟิงอี้ร่วงลงจากตึกใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้น แต่เสียงตะโกนของหลีเทียนหมิงกลับยาวนาน...ยาวนานมาก รวากับเสียงคำรามด้วยความสิ้นหวังของลี้ตวิปา

หลังจากเสียงโครมดังสนั่น จิ้นซีเงยหน้ามอง แต่กลับถูกหมวกเบสบอลสีดำใบหนึ่งยื่นเข้ามาบังทัศนวิสัยเบื้องหน้า ด้านในหมวกมีกลิ่นน้ำมันหอมระเหยเย็นฉุนติดจมูก ทำให้เธอเสบตาจนน้ำตาแทบไหล

จิ้นซียกมือขึ้นขยี้ตา “คุณเกินไปแล้ว”

คุณพ่อเฟิงซึ่งอยู่ในตึกยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พอได้ยินเสียงดังผิดปกติจากข้างนอกก็คว้ามือเจ้าหน้าที่กู้ภัยที่ยืนอยู่ข้างเขาไว้แน่นอย่างตื่นตระหนก “อะไรกันครับ เกิดอะไรขึ้น!”

เหิงปิ่นเดินไปที่ข้างหน้าต่างแล้วมองลงไปด้านล่าง จากนั้นเดินลงจากตึกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว รวากับวิญญาณหลุดลอยจากร่างไป

แล้ว

เจ้าหน้าที่กู้ภัยและเจ้าหน้าที่พยาบาลเข้าไปล้อมร่างของเฟิงอี้ และพยายามช่วยชีวิตเธอเป็นครั้งสุดท้าย แม้ทุกคนรู้ว่าเปล่าประโยชน์

เลือดแดงฉานกระจายไปทั่วทุกทิศ ไหลไปอยู่ข้างเท้าคนที่ล้อมวงดู บางคนรองเท้าและขึ้นแล้วยังไม่รู้ตัว แถมยังยกมือถือขึ้นถ่ายรูปของเฟิงอี้อย่างตื่นเต้น

เฟิงปินถอดเสื้อโคตบุหนาวของตัวเองคลุมลงบนร่างของเฟิงอี้อย่างแผ่วเบา เหมือนตอนเฟิงอี้คลุมเสื้อให้ตุ๊กตาหมี

“ฉันไม่โทษเธอหรอกนะ” นี่คือประโยคสุดท้ายที่เขาพูดกับเธอ

4

สองสามวันหลังจากเกิดเรื่องเฟิงอี้ จิ้นซียังรู้สึกห่อเหี่ยวไร้กำลังใจ อยู่ตลอด

หลินเหมียวเหมียวพยายามปลอบใจเธอ ถึงกับตั้งใจชวนเธอไปเลี้ยง ฉลองเป็นกรณีพิเศษ “เลิกเครียดได้แล้ว เต๋ียวเย็นนี่เพื่อนๆ แก๊งเราไปจัด ปาร์ตี้ฉลองปีใหม่ที่คลับแฟนตาซี เธอมาดื่มด้วยกันสิ”

“ไม่อยากจะไป น่าเบื่อ” จิ้นซีนอนกั้งอยู่คนเดียว

“ไม่น่าเบื่อหรอกน่า ตอนนี่ที่คลับมีของใหม่มานะ มาเถอะๆ เธอ ไม่ผิดหวังแน่นอน”

‘ของใหม่’ ที่หลินเหมียวเหมียวพูดถึงไม่ใช่สินค้าต้องห้ามหรือของ ผิดกฎหมายที่โหด แต่หมายถึงคนตัวเป็นๆ เลยต่างหาก

แฟนตาซี เป็นโฮสต์คลับหรูอันดับหนึ่งในเมืองซีจิง เปิดให้บริการ เฉพาะลูกค้าสุภาพสตรีเท่านั้น และสิ่ง que สร้างความอิมเมจรึนรมย์อย่างที่สุด ให้เหล่าลูกค้าก็คือโฮสต์หนุ่มคุณภาพพรีเมียมของที่นี่ แฟนตาซีใช้ระบบ บริหารจัดการแบบญี่ปุ่น ผูกอบรมโฮสต์ระดับมีอาชีพที่เข้าใจหลักงาน

บริการเป็นอย่างดี

หลินเหมียวเหมียวชอบเที่ยวคลับนี้มาก ถึงกับมีโฮสต์หนุ่มขาประจำที่เธอใช้บริการอยู่ตลอด รู้สึกจะชื่ออะไรก็จำไม่ได้ เออเป็นว่าไม่ใช่ชื่อจริงของเจ้าตัวแล้วกัน ในคลับลักษณะนี้ โฮสต์ส่วนใหญ่เลือกตั้งชื่อในวงการให้ดูเลิศหรูอลังการ ที่จริงแล้วชื่ออะไรก็ออกจะจืดชืดน่าเบื่อไปหน่อย

บางครั้งเงินซีไปเที่ยวเล่นกับเธอบ้าง แต่ไม่ได้ขึ้นชอบกิจกรรมสังสรรค์ แนวนั้นสักเท่าไร ไม่ใช่เพราะเธอไม่สนใจผู้ชาย เพียงแต่ผู้ชายที่มาเจ๊าะแจ๊ะหยอดคำหวานในคลับที่มีแต่แสงสีและความมัวเมาพวกนี้ ถ้าไม่แต่งหน้าหนา แต่งตัวจัดเต็มจนน่ากลัว ก็ลำบากมีแต่กลิ่นหืนทั้งตัว สำหรับเธอแล้วคนพวกนี้เหมือนๆ กันหมด ไม่อาจทำให้เธอชายตามองได้เลยสักนิด

“ฉันหนุ่มเงินทองโฮสต์หนุ่มเบอร์หนึ่งที่เพิ่งเข้ามาใหม่เขี้ยวนะ เมื่อก่อนเขาทำงานอยู่เมืองข้างๆ บริการดีจนเป็นที่รู้จัก ถึงกับมีมาตามไฮโซหลายคนทะเลาะกันแบบออกหน้าออกตาเพื่อจะแย่งจองสล็อตเวลาของเขาเขี้ยวนะ พอเกิดเรื่องเลยทำให้บางคนไม่พอใจ ทำงานในเมืองนั้นต่อไม่ได้ กลับแพนตาซีเลยซื้อตัวขามาเนี่ยแหละ หลังหยุดตรุษจีน เปิดทำงานวันแรกก็มาดูแลพวกเราเลย เธอไม่อยากเจอเขาหน่อยเหรอ”

เป็นที่รู้กันว่าคนทำงานด้านนี้ไม่มีหรือคนหน้าตาไม่ดี ดังนั้นอาศัยหน้าตาเพียงอย่างเดียวไม่อาจทำให้ลูกค้าผู้ชားของรู้สึกประทับใจได้ง่ายๆ ถ้าถึงขั้นทำให้ผู้หญิงที่มีหน้ามีตาในสังคมตบตีกันซึ่งหน้าได้ เป็นไปได้ไหมว่าเขาจะเป็นหนุ่มหล่อล่ำเมืองเหมือนพานอัน⁴

เงินซื้อยากเบนความสนใจของตัวเองด้วยเรื่องอื่น จะได้เลิกคิดเรื่อง

⁴ พานอัน (潘安) หรือ พานเยว่ (潘岳) เป็นนักปราชญ์และกวีสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันตก ขึ้นชื่อเรื่องความรูปร่างที่ทำให้สาว ๆ ทุกคนหลงใหล ทุกครั้งที่เขาแต่งรถม้าผ่านเข้าไปในตัวเมือง จะมีหญิงสาวมากมายโยนผลไม้มาให้ เป็นของขวัญเต็มคันรถ ปัจจุบันชื่อของพานอันใช้เป็นคำเปรียบแทนผู้ชายที่หล่อเหลา

เพิงอี่ จึงตกปากรับคำ “ส่งหมายเลขห้องไปรอเวลาที่จองไว้ให้ฉันด้วยละกัน”

เธอคลานลุกขึ้นจากเตียงอย่างเกียจคร้าน แล้วเลื่อนเปิดประตูห้องแต่งตัว

ห้องนี้ไม่มีอะไรแตกต่างจากห้องแต่งตัวของคุณหนูลูกเศรษฐีทั่วไป เสื้อผ้าสี่ฤดูกาลแขวนเรียงรายอยู่เต็มห้อง จัดเรียงตามการแมตซ์สำหรับสวมใส่แต่ละโอกาส และถ่ายภาพเก็บเป็นอัลบั้มรูปเพื่อให้เธอเลือกได้สะดวก กระเป๋าสะพายแบรนต์เนมทุกยี่ห้อวางเรียงรายเต็มตู้ราวกับชั้นโชว์ในห้างสรรพสินค้า บางรุ่นที่เธอชอบจะเก็บสะสมไว้หลายสี ทั้งยังมีรองเท้าวางเรียงเต็มผนังด้านหนึ่ง กว่าครึ่งเป็นรองเท้าส้นสูง

ทว่าสิ่งที่เธอภาคภูมิใจที่สุดในห้องแต่งตัวไม่ใช่ของเหล่านี้ แต่เป็นตู้กระจกเก็บเครื่องประดับซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง

ในฐานะเจ้าของธุรกิจอัญมณีขนาดใหญ่ที่สุดในภูมิภาคตะวันตกเฉียงใต้ สิ่งที่จิ้นหงซิงโปรดปรานมากที่สุดคือการซื้อเพชรพลอยให้ลูกสาว ตั้งแต่วันที่เธอลืมตาดูโลก อายุครบเดือน ฉลองวันคล้ายวันเกิดแต่ละปี เทศกาลวันพิเศษต่างๆ เขาซื้อของขวัญให้จิ้นซีเสมอ

ด้วยเหตุนี้ แม่จิ้นซีจึงอายุไม่มาก แต่มีความเป็นไปได้อย่างมากที่เธอจะกลายเป็นผู้หญิงที่มีเครื่องประดับเพชรพลอยมากเป็นอันดับหนึ่งของเมืองซีจิง สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงสัญลักษณ์แห่งความร่ำรวยมั่งคั่ง แต่ยังเป็นเครื่องยืนยันว่าเธอได้รับความรักจากพ่ออย่างเปี่ยมล้น

“ฉันนะคือจิ้นซีนะ” เมื่อหลังคำพูดติดปากประโยคนี้คือพลังยิ่งใหญ่สมน้ำสมเนื้อกับคำโอ้อวด ความสวย เงินตรา และความรัก คือสามสิ่งที่มอบความมั่นใจแบบนี้ให้แก่เธอ

พอเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ จิ้นซีเลือกสร้อยข้อมือพลอยทัวร์มาลีนเส้นหนึ่งมาสวมข้อมืออย่างไม่ประณีตบรรจงอะไรนัก เสร็จแล้วออกจากบ้านไปเจอหลินเหมียวเหมียว

วันนี้คลับแฟนตาซีเปิดทำการเป็นวันแรกหลังหยุดยาวช่วงตรุษจีน

ลูกค้าจึงแน่นขนัดกว่าปกติ ตอนจิ้นซีไปถึง หลินเหมียวเหมียวยังรถติดอยู่
กลางทาง

“จิ้นเตี่ยวฉันให้พ่อหนุ่ม ‘เบอร์หนึ่ง’ เข้าไปตีเป็นเพื่อนเธอก่อนดี
ไหม” หลินเหมียวเหมียวรู้สึกผิดเล็กน้อย

“เวลานั้นไว้คนหนึ่งเถอะ ฉันตีคนเดียวยังสบายใจกว่าอีก”

“จิ้นฉันให้เขากับอาเจอสแตนดี้บายก่อนนะ รอฉันไปถึงพวกเราค่อย
เข้าไปนั่งในห้องที่จองไว้”

จิ้นซีสั่งเหล้ามาดื่มเองก่อนสองสามแก้ว เธอเดาว่าอีกเตี่ยวหลิน
เหมียวเหมียวคงมาถึง เลยลุกไปเติมเบ็งในห้องน้ำ

จังหวะที่เธอเดินออกมาจากห้องน้ำ จิ้นซีถูกผู้หญิงที่ตีจนเมาพอ
สมควรคนหนึ่งเดินเข้ามาชนจนตัวกระแทกประตู อีกฝ่ายทาตาสโมกกี้อย
แต่เมกอัปและจนกลายเป็นแพนด้า คนชนพูดเสียงดังว่าขอโทษแล้วเดิน
โซเซหายเข้าไปในห้องน้ำ จิ้นซินวดไหล่ตัวเองเบาๆ นึกโมโหแต่หาที่ลงไม่ได้

เธอเพิ่งก้าวไปด้านนอกได้สองก้าว ก็รู้สึกว่าจะไรบางอย่างหลุดร่วง
จากข้อมือ ตามด้วยเสียงเม็ดพลอยร่วงกราวลงกับพื้น

สายสร้อยขาดเสียแล้ว พลอยทัวร์มาลีนระยิบระยับหลากสีกระดอน
ไปตามพื้น กระจายไปทั่วทุกทิศ

ให้ตายสิ! จิ้นซีหลุดปากสบถพาลงยอตัวลงเก็บ แต่เธอสวมกระโปรง
สั้นกับรองเท้าส้นสูง ทำให้ทุลักทุเลอย่างมาก

ทันใดนั้นพลันรู้สึกถึงกำลังวูบหนึ่งจับแขนเธอดึงให้ลุกขึ้น ชายหนุ่ม
ร่างสูงสง่าเดินเข้ามาจากด้านหลังและคลุมเสื้อกันลมสีน้ำตาลอ่อนลงเหนือ
ไหล่ของผู้หญิงสาว “คุณผู้หญิงสวมชุดแบบนี้เก็บไม่สะดวก เตี่ยวผมช่วย”

ตอนนี้เองจิ้นซีถึงเห็นสายตาไม่ประสงค์ดีของเหล่าไฮสโตร์หนุ่มที่ยืน
ล้อมอยู่รอบด้าน และตระหนักได้ว่าเมื่อครู่ตอนย่องลงไปคงถูกพวกต๊นหา
กลับจ้องตาเป็นมันหมายจะชมทัศนียภาพอันน่ารื่นรมย์ พอคิดได้แบบนี้
หญิงสาวถึงกับรีบกระชับเสื้อกันลมตัวนั้นให้แน่นแนบตัว

ชายหนุ่มที่นั่งยองอยู่กับพื้นสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวเรียบกับกางเกงสูทสีน้ำเงินเข้มแลดูคล่องตัว ไม่ใช่เครื่องประดับจุดฉาดบาดตา แต่เสื้อเชิ้ตที่ตัดเย็บให้พอดีกับรูปร่างนั้นเปี่ยมด้วยรสนิมย แสงไฟจากเพดานส่องลงเหนือศีรษะเขา ขับแน่นให้เส้นผมสีดำขลับแลดูอ่อนนุ่มสะท้อนประกายแสงเหลือสลัว เขาคูกเข้าข้างหนึ่งลงกับพื้น เก็บเม็ดพลอยที่หล่นกระจายขึ้นมาทีละเม็ด

“เรียบร้อยแล้วครับ” ชายหนุ่มลุกขึ้นพร้อมแบ่มือทั้งสอง พลอยท้าวรมาลีนลิกว่าเม็ดส่องประกายล่อแสงไฟพระยิบระยับอยู่เหนือฝ่ามือ

“ขอบคุณ” จินซีตั้งท่าจะรับพลอยมาไว้ในมือ แต่นึกได้ว่าไม่มีที่เก็บ กระโปรงสั้นที่สวมอยู่ไม่มีกระเป๋

อีกฝ่ายเห็นท่าทางลังเลของเธอก็เข้าใจทันที เขาแกะเชือกสีแดงบางๆ ที่สวมอยู่รอบลำคอออกมา ถอดหยกประดับที่ร้อยอยู่กับเชือกเก็บไว้กับตัว จากนั้นเอาพลอยท้าวรมาลีนของเธอร้อยเข้ากับเส้นเชือก ทำให้คืนสภาพเป็นสร้อยข้อมือเหมือนเดิมอีกครั้ง

“ขออนุญาตนะครับ” ชายหนุ่มยกสายสร้อยในมือขึ้นมา

จินซียื่นมือขวาให้อีกฝ่ายอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย ชายหนุ่มหยิบสายสร้อยขึ้นมาสวมให้ จังหวะที่ท้องนิ้วของเขาแตะโดนข้อมือ จินซีรู้สึกจึกจินิดหน่อย

“เรียบร้อยแล้วครับ กลับไปอย่าลืมหาสายสร้อยที่แข็งแรงกว่านี้มาเปลี่ยนนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” จินซีเอ่ยขอบคุณอีกครั้ง เธอเห็นว่าหยกประดับที่เขาถอดออกมาเป็นพระพุทธรูปซึ่งสีเขียวจัดจนขึ้นเงา ด้วยประสบการณ์จากการตามจับหิงซิงผู้เป็นพ่อไปส่องดูเพชรพลอยอัญมณีต่างๆ มาไม่น้อย หญิงสาวบอกได้ด้วยความมั่นใจเต็มร้อยว่าเป็นของปลอม

“หยกประดับอันนั้นคุณไปซื้อมาจากที่ไหนหรอ”

“ไม่ได้ซื้อหรอกครับ เป็นของดูต่างหน้าที่แม่ผมให้ไว้”

“อ้อ...” จินซีซึ่งตอนแรกตั้งใจจะทำเปิดคลาสให้ความรู้ด้านการดูหยก แก่ชายหนุ่ม ริมหูปากเรียบทันควัน “ของสำคัญขนาดนี้ ถอดเชือกมาร้อย สร้อยให้ฉันจะดีเธอคะ”

“ไม่ต้องคิดมากหรอกครับ เชือกแดงเส้นนั้นเก่าแล้ว ผมกำลังคิดจะ เอาไปเปลี่ยนพอดี”

ชายหนุ่มหันหลังตั้งใจจะเดินออกไป แต่จินซีเรียกเขาไว้ก่อน “คุณ ชื่ออะไรนะ ฉันหมายถึง...ชื่อในวงการ”

ผู้ชายที่อยู่ในคลับแฟนตาซีไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้

ชายคนนั้นไม่แสดงท่าทีลำบากใจแม้แต่น้อย ทั้งยังหันมาตอบด้วย รอยยิ้มสดใสว่า “ผมเกาเฟิงหวาน⁵ครับ”

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่อหวงเย่เฟย” จินซีนี้ก็สนุกขึ้นมา เลยแก้มตั้งชื่อ ปลอมให้ตัวเองล้อกับชื่อในวงการของเขา

ช่วงสู่เกาเฟิงหวาน ซานซานหวงเย่เฟย (สายลมฤดูสารทโหมกระหน่ำ ไปไม้เหี่ยวแห้งปลิวอ่อนทั่วภูผา) กลอนวรรคนี้มาจากบทกลอนชื่อ ซานจง (กลางภูผา) ของหวังบัว...ไฮสตรีนุ่มที่ตั้งชื่อในวงการแบบนี้ เหมือนต้องการ ลือว่าเป็นคนมีเรื่องราวเบื้องหลัง แม่เสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย ต้องจากลา บ้านเกิด โชคชะตาบีบคั้นให้มาทำงานด้านนี้ เรื่องราวสุดเศร้าเคล้าน้ำตา โลกเล่นอยู่ในสมอของจินซี ช่วยไม่ได้นี่นา ตัดนิสัยจากการทำงานเป็น นักข่าวนี่ละ

⁵ เกาเฟิงหวาน หมายถึง สายลมยามเย็นในฤดูสารทที่พัดอย่างรุนแรง ส่วน หวงเย่เฟย หมายถึง ไปไม้สีเหลืองที่ปลิวอ่อน สองชื่อ (ชื่อฉายา/นามแฝง) นี้มีที่มาจากบทกลอนชื่อ “ซานจง” (กลางหุบเขา) ของหวังบัว กวียุคราชวงศ์ถัง ซึ่งมีท่อนหนึ่งใจความว่า “ช่วงสู่เกาเฟิงหวาน ซานซานหวงเย่เฟย” ความหมายคือ สายลมฤดูสารทโหมกระหน่ำ ไปไม้สีเหลือง เหี่ยวแห้งปลิวอ่อนทั่วภูผา

อาเจ้อเห็นทั้งสองคุยยิ้มกันอยู่ที่หน้าห้องน้ำ พวกกลับมาถึงห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เห็นเกาเฟิงหวานกำลังผูกเง็กไต่อยู่หน้ากระจก จึงอดไม่ได้ที่จะเข้าไปแซวสักหน่อย

“พี่สาม ตาแหลมใช้ได้เนี่ย รู้ไหมว่าคนที่พี่เข้าไปปรับบท ‘เจ้าชายที่ม้าขาวช่วยสาวงาม’ ที่หน้าห้องน้ำเมื่อกี้จะเป็นใคร”

โฮสต์ชายทุกคนในคลับแฟนตาซีล้วนมีหมายเลขประจำตัวของตนเอง เหมือนเวลาเราเรียกเบอร์ช่างตัดผมในซาลอนแบบนั้นนั่นละ บางครั้งกลัวลูกค้าจำชื่อในวงการอันแสนเลิศหรือล้งการไม่ได้ เลยต้องใช้หมายเลขประจำตัวในการแนะนำตัว

เวลาโฮสต์ชายเรียกกันเองก็ใช้หมายเลขนี้เช่นเดียวกัน เพราะชื่อในวงการของพวกเขาเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา อาจใช้ชื่อที่ต่างกันสำหรับลูกค้าแต่ละคนด้วยซ้ำ แต่ตราบดีที่ยังทำงานในร้านเดิม พวกเขาจะใช้หมายเลขเดิมเสมอ

อย่างอาเจ้อคือหมายเลขสิบสอง เพื่อนร่วมงานที่ไม่สนิทกันจะเรียกเขาว่าสิบสอง เวลาอธิบายอย่างเป็นทางการจะบอกว่าหมายเลขนี้เรียงตามลำดับก่อน-หลัง ขึ้นอยู่กับว่าโฮสต์คนนั้นเข้ามาทำงานที่ร้านตั้งแต่เมื่อไร แต่ในความเป็นจริง หมายเลขเหล่านี้เป็นตัวบ่งบอกระดับความนิยมของโฮสต์คนนั้น

เกาเฟิงหวานเป็นโฮสต์ที่เจ้าของร้านซื้อตัวมาจากที่อื่นด้วยราคาแพงลิ่ว จึงสามารถเลือกหมายเลขของตัวเองได้ตามใจชอบ เขาไม่เลือกหมายเลขหนึ่ง กลับเลือกหมายเลขสาม บอกว่าเป็นเลขนำโชคของเขา

อาเจ้อรู้สึกว่าเขาฉลาดมากทีเดียว เพราะการอยู่อันดับสามจะไม่ทำให้โฮสต์คนอื่นในร้านรู้สึกไม่พอใจ ทั้งยังเป็นลำดับที่ดีพอสมควร ใช้แล้วไม่เสียหน้า

เกาเฟิงหวานเหยียดยิ้มอยู่หน้ากระจก “ต้องรู้อยู่แล้วสิ เขาคือจิ้นซี... ลูกสาวคนเล็ก แก้วตาดวงใจของจิ้นหงซิง พ่อค้าอัญมณีรายใหญ่ที่สุดใน

ภาคตะวันตกเฉียงใต้ ไม่งั้นฉันจะไปช่วยเขาเธอ”

“แบบนี้ตัดเบ็ดแล้วสินะ”

“ตอนนี้ยัง แต่อีกไม่นานหรอก” เกาเฟิงหวานมั่นใจเต็มเปี่ยม เขาหยิบหยกประดับขึ้นนั้นจากกระเป๋าเสื้อ ส่องดูกับดวงไฟแวบหนึ่ง พอเห็นสีเขียวเงาแวบแบบของราชาฎก ดวงตาของเกาเฟิงหวานพลันปรากฏแววเหยียดหยัน มือยกขึ้นเขี่ยหยกประดับขึ้นนั้นลงดังขยะไป “เหอะ! บอกว่าเป็นของดูต่างหน้าก็เชื่อ น่าเอ็นดูดีจริง”

หลังจากหลินเหมียวเหมียวกับแก๊งเพื่อนคนอื่นมาถึงคลับแล้ว ก็โทรหาอาเจ้อบอกให้เขาพาเกาเฟิงหวานมาที่ห้องไพรเวต ตอนเกาเฟิงหวานเห็นจิ้นซียังแกล้งทำหน้าประหลาดใจแล้วพูดว่า

“บังเอิญจ้จ้ครับคุณหวง”

“คุณเกา ยินดีที่ได้พบค่ะ” จิ้นซีไม่รู้เลยสักนิดว่าโดนอีกฝ่ายเล่นละครตบตา ยังนึกว่าโชคชะตานำพาทำให้บังเอิญเจอกันอีก ทำให้เธอรู้สึกถูกชะตากับเขาไม่น้อย

ต้องยอมรับว่าทักษะงานด้านนี้ของเกาเฟิงหวานยอดเยี่ยมมาก เริ่มแรกเขาเสนอตัวควักกระเป๋าตัวเองสั่งแชมเปญราคาแพงมาเลี้ยงลูกค้า หลังจากสร้างบรรยากาศจนทุกคนอารมณ์ครึกครื้นได้ที่ ถึงเริ่มชวนลูกค้าเปิดเหล่าฝรั่งราคาแพงหุ้จี้ก็หลายขวดอย่างเนบเนียนและเป็นธรรมชาติ

จิ้นซีดื่มจนเริ่มเมากรึม “ไม่ไหวแล้ว ฉันกลับบ้านก่อนนะ พีดี (โปรดิวเซอร์) สั่งให้ฉันคิดแนวทางการสัมภาษณ์ของรายการ ต้องส่งงานในสองวันนี้”

หลินเหมียวเหมียวดึงตัวเธอไว้ “อย่าทำพวกเราหมดสนุกสิ นานๆ ทุกคนจะมีโอกาสมาเที่ยวฟ้อนคลายกันแบบนี้”

“คนเยอะเกินไป คุณจิ้นคงไม่ค่อยสนุกนะคะ” เกาเฟิงหวานลุกขึ้นช่วยพูดแทนจิ้นซีอย่างได้จังหวะเหมาะ ทั้งยังทำที่เข้าไปพุงเธอเหมือนรู้ลึก

อะไรกับเธอเป็นพิเศษ “เดี๋ยวผมไปส่งคุณจิ้นกลับบ้านเองครับ”

หลินเหมียวเหมียวเข้าใจสถานการณ์ทันที เลยยกมือบอกให้พวกเขาออกไปได้ จิ้นซีไม่รู้ว่าเกาเฟิงหว่านอยากช่วยเธอจากใจจริงหรือคิดฉวยโอกาสพัฒนาความสัมพันธ์กับเธอ เลยคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะไล่เขาอย่างไรดี

“นี่...ฉันไปเองได้...”

“เรียบร้อยแล้วครับ” เกาเฟิงหว่านกอดมือถือือ

“คะ?”

“แท็กซีรออยู่ที่หน้าร้านแล้วครับ คุณจิ้นกลับบ้านเองได้ใช่ไหมครับ”

“คะ...ฉันกลับได้” ด้อมเยอะเกินไป ตอนนี้อยู่ของจิ้นซีประมวผลไม่ค่อยทัน

เกาเฟิงหว่านองน้ำซึ้แต่ะปลายจมูกตัวเองแล้วหัวเราะออกมาเบาๆ

“คุณวางใจเถอะครับ พวกเราที่ทำงานด้านนี้รู้ขอบเขตกันดี ถ้าลูกค้าไม่ออกปากเชิญก่อน ไม่มีทางล้ำเส้นแน่นอนครับ การทำให้ลูกค้ารู้สึกสบายใจและปลอดภัยต่างหากคือสิ่งสำคัญที่สุดของงานนี้ ทะเบียยนรถกับใบอนุญาตของคนขับ ผมจดข้อมูลไว้หมดแล้ว คุณนั่งรถกลับได้อย่างอุ่นใจแน่นอนครับ”

แล้วจิ้นซีก็เห็นว่าหน้าประต้อมีแท็กซีคันหนึ่งจอดอยู่จริงๆ อีกฝ่ายช่างรอบคอบและถี่ถ้วน ทำเอาเธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นฝ่ายคิดลบ คนดีแท้ๆ ไปคิดว่าเขาร้าย “ขอโทษด้วยนะคะ”

“จำไว้ นะครับว่าไม่ต้องขอโทษผม ไม่ว่าตอนนี้หรือในอนาคต ผมจะรอวันที่คุณเป็นฝ่ายเปิดให้ผมเข้าไปเอง” เกาเฟิงหว่านก้มหน้ากระซิบบ่อยู่ข้างหูจิ้นซี คำพูดเขาคลายแฝงนัยลึกลับซึ่งบางอย่าง

เทคนิคเอาใจผู้หญิงลักษณะนี้ เขาหยิบฉวยมาใช้ได้ทุกเมื่อที่ต้องการ จิ้นซีถอยหลังไปครึ่งก้าวด้วยความไม่คุ้นชิน มือทัดผมไปเก็บไว้ด้านหลังหู “ขอบคุณคะ”

พอทั้งสองคุยกันจบ จิ้นซีตั้งท่าจะหันไปขึ้นรถ แต่แล้วจู่ๆ ใครคน

หนึ่งก็พุ่งมาจากด้านหลัง เดินผ่านเธอเข้าไปเปิดประตูเหล็กซี่ อุ้มหญิงสาว
ที่เฝ้าพบไม่รู้เรื่องบนขาไปวางที่เบาะหลัง

“เฮ้! นี่มันรถของฉันนะ” จินซีเดินเข้าไปคว้าแขนชายคนนั้น

ชายหนุ่มสวมหมวกเบสบอลคนนั้นหันมา ดวงตาสองคู่ประสานกัน
ต่างฝ่ายต่างตะลึง

“ทำไมคุณมาอยู่ที่นี่ได้!”